

l'altra mirada

Número 14 - febrer 2013

#SOBRESOUS

OBSERVACIONES:		Entrada	Salidas
FECHA			
11/12	R. Kala (2 ^a planta 99)	2.250.000	
11/12	99. Rejoy (2 ^a planta 99)	2.100.000	
	Paseo A.C. (2 ^a planta 99)	2.300.000	
	Josune Mayor	2.100.000	
	2.000		
		Entrada	Salidas
17/12	D. Lo-pedal 3 ^a planta 2.500?		7.500
15/12	Regul. D. Reg. 2 ^a fem. 40000		2.700

- 02 **Editorial**
- 03 La injusticia de les noves taxes **Antoni Salvà Clar**
- 04 Que no t'hipotequin la vida! **Fina Santiago**
- 05 Prebes de cirereta
- 06 La incineradora: una PP-herència letal **Marisol Fernández**
- 08 Bicicrida per Sant Sebastià **Josep Valero**
- 09 Tren de Llevant: volem la finalització de les obres **Plataforma Tren Llevant**
- 10 Austericidi i atur **Rafel Borràs**
- 12 Ses Fontanelles, l'antic Estany Blanc **Andreu Carrió i Català**
- 13 *No queremos subir impuestos* **Joana Lluïsa Mascaró**
- 14 El món capgirat **Maria Salleras Juan**
- 15 Una conseqüència inesperada, PROSOCIAL **Miquel Cruz**
- 17 L'Ateneu Alcari afectat per l'impagament **Pilar Ponce**
- 18 Entrevista a **Gabriel Barceló Milta**
- 23 L'opi informàtic **Carmel Bonnin Cortès**
- 24 Temps de desafecció **Antoni Noguera**
- 25 Pròximes eleccions a Itàlia **Marcello Belotti**
- 29 Víctimes del terrorisme **Salvador Colomé i Costa**
- 30 Rosselló-Pòrcel **Miquel Àngel Llauger**

índex

editorial

A la profunda crisi econòmica, social i política que patim s'hi ha afegit en els darrers dies un dels majors escàndols de la història democràtica de l'Estat espanyol, arran del presumpte finançament il·legal del PP del cobrament de sous extraordinaris per part dels seus principals dirigents, començant per Mariano Rajoy. Un escàndol que no sols no ha merescut (com hagués succeït a qualsevol país vertaderament democràtic) la dimissió del govern espanyol i la convocatòria immediata d'eleccions, sinó que tampoc no s'ha saldat amb una compareixença pública del president de l'executiu per donar comptes: el mínim que es podria esperar.

La desafecció política creix a marxes forçades, perquè aquesta situació és simultània a les dades de gairebé sis milions de persones sense feina arreu de l'Estat, més de 140.000 a les nostres Illes. Massa gent amb dificultats i el que és pitjor, sense horitzó de millora, perquè les receptes de la troika aplicades per la dreta política només condueixen a més empobriment de la població, més desigualtats, més destrucció i menys democràcia.

I una de les dificultats per poder somiar un horitzó d'emancipació, si més no d'alliberament urgent de l'opressió exercida per aquesta dreta decadent i els poders que la sustenten, és l'absència d'alternatives polítiques, socials i culturals clares, diferenciades tant del PP, com d'un PSOE que ni tan sols és capaç de demanar la convocatòria d'eleccions anticipades davant tot el que està passant.

Per això, i per la part que ens toca, el naixement el passat 2 de febrer de MÉS, la nova coalició conformada inicialment per IniciativaVerds i PSM-Entesa i ara oberta a més gent i col·lectius, és una excel·lent notícia perquè si més no, permet donar forma a aquest tercer espai polític a Mallorca i esperem que arreu de les Illes que ha de ser capaç d'aglutinar a tota aquella gent que faci seus els valors de les esquerres, l'ecologisme i el sobiranisme, amb una gran aposta per la regeneració democràtica.

El nom de la nova coalició que convidam a construir, Més per Mallorca (MÉS) evoca justament al sentit de majoria social de canvi que hem d'aspirar a representar. Som MÉS aquells i aquelles que compartim indignació i malestar; que volem que aquest malestar es canalitzi social i políticament cap a propostes polítiques que contribueixin a fer possible el somni de transformació d'una societat en què tota dona i tot home han de poder viure dignament.

Som MÉS: podem canviar les coses.

l'ull crític

La injustícia de les noves taxes

Antoni Salvà Clar

Advocat.

El Butlletí Oficial de l'Estat del passat mes de novembre publicava la Llei 10/2012, que regula les taxes en l'àmbit de l'Administració de Justícia.

El text va rebre una crítica frontal de l'oposició política i es tramità pel procediment d'urgència. També s'ha fet evident un rebuig total per part de tots els actors jurídics (jutges, fiscals, secretaris judicials, advocats, procuradors...). Hi ha un sentiment compartit de conculcació flagrant del dret a la tutela judicial efectiva. És a dir el dret que té tot ciutadà de fer valer els seus drets dins l'àmbit civilitzat que coneixem com l'Administració de Justícia.

Les taxes judicials suposen que qui promou un plet o interposa un recurs ha de pagar un tribut que en part és una quantitat fixa –d'acord al tipus de procediment– i en part una quota variable del 0,5% damunt la quantia de la demanda fins a 1.000.000,00 €, i l'excés a raó d'un 0,25 % amb un màxim variable de 10.000,00 €. Només s'eximeix de pagar a aquells que tinguin uns ingressos inferiors a 12.780,00 € anuals i computant no solament els del propi demandant, sinó els de la seva unitat familiar.

Sota el pretext d'una discutible hiper-judicialització de la societat espanyola es castiga sobretot als particulars que no tinguin un alt nivell econòmic. Qui podrà reclamar contra les grans empreses subministradores de energia, de telecomunicacions, bancs, asseguradores etc... quan la taxa d'un judici ordinari és d'un mínim de 300,00 €? Les assessories jurídiques d'aquest tipus d'entitats podran protocol·litzar pràctiques abusives que sens dubte redundaran en el seu propi benefici sense que hi hagi un perill real d'esser demandats. Qui s'atrevirà a instar l'anul·lació de clàusules abusives de les hipoteques? Ningú. Més aviat seran els bancs que hauran d'estudiar noves fórmules abusives de baixa intensitat que amb aquesta regulació queden blindades i que aplicades -a molts de ciutadans indefensos encara que sigui per poc doblers- poden suposar vertaderes fortunes.

Com s'entén que la quota mínima per reclamar contra l'Administració sigui de 200,00 €? Una multa per aquest import o similar queda inatacable. Què pot fer aquell contribuent que es multat injustament per un mal funcionament de l'Administració que l'imputa erròniament un determinat fet i el sanciona? Només pot callar o perdre el temps i els doblers lluitant un contenciós per, al final, pagar com a multa o acabar pagant com a taxa. És a dir, primer pagues impostos per tenir una Administració eficient, que si en aquest cas no ho ha estat li queda la via dels contenciós. Per això hauràs de pagar la taxa per corregir la mala actuació administrativa en via judicial, al temps que també ja paga els seus impostos per mantenir l'Administració de Justícia, servei públic que aquest ciutadà tal vegada només usará un pic en la vida (A diferència d'altres com a bancs i asseguradores que basen gran part del seu negoci en l'activitat judicial pagant proporcionalment molt menys que el pobre contribuent injustament multat).

Per ara hem comentat les taxes en primera instància exigibles en via civil i administrativa. La qüestió s'agreuja, si cal més encara, en via dels recursos contra les sentències on també s'afegeix la jurisdicció social. En via civil i contenciosa administrativa, un recurs d'apel·lació reportarà una quantitat fixa de 800,00 € i un de cassació, 1.200,00 €. Un recurs de suplicació a l'ordre social suposarà un mínim de 500,00 €. La postura del legislador és la de convertir-los en excepcionals pels qui puguin pagar i inaccessibles pels qui no puguin.

La realitat és que Espanya és l'Estat de la CEE on més es recorren les sentències però això no vol dir que s'abusi de la garantia del recurs. A la jurisdicció civil un 20% de les sentències de les Audiències Provincials revoquen íntegrament el sentit de les dictades en primera instància, i un 40 % estima parcialment el recurs. Per tant, estadísticament recórrer a la major part dels assumptes està plenament justificat. Una altra cosa és determinar les causes de la alta fal·libilitat de les sentències en primera instància. El que fa pensar més aviat amb una falta de mitjans materials i humans a l'Administració de Justícia i en una endèmica sobrecàrrega de feina agreujada amb la brutal crisi actual.

El darrer que feia falta a les classes més castigades per l'actual crisi són unes mesures que els hi afavorissin l'accés a la justícia i no precisament tot el contrari, deixant-los amb major inferioritat front els abusos del poder. Confiem en què aquesta situació es pugui reconduir. **F**

Que no t'hipotequin la vida!

Fina Santiago Rodriguez

Diputada del grup MÉS al Parlament de les Illes Balears.

Amb l'esclat de la crisi econòmica i per una de les conseqüències més sagnants que és l'augment de l'atur, centenars de milers de persones han arribat a una situació límit que no els permet cobrir les seves necessitats bàsiques. Segons les xifres d'EAPN, l'octubre de 2012, 1 de cada 5 habitants de les Illes Balears es troba en situació de pobresa. Segons dades de l'EPA publicades el mes de gener, l'any 2012 ha acabat amb 144.100 persones, 39 200 llars tots els seus membres està a l'atur.

Segons les dades del Consell General de Poder Judicial, entre 2007 i 2012 a les illes Balears s'haurien produït 25.000 execucions de hipotecàries i 17.200 desnonaments entre 2008 i 2011. (a l'Estat unes 400.000 execucions hipotecàries).

Les famílies i persones afectades pels desnonaments no tan sols s'enfronten a la pèrdua del seu habitatge, sinó també a una condemna financera de per vida: l'entitat bancària interposa una demanda i s'inicia el procés d'execució hipotecària que finalitza amb la subhasta de l'immoble. Si la subhasta resta deserta (cosa que en el context actual succeeix en el 90% dels casos), amb la llei vigent l'entitat bancària s'adjudica l'habitatge pel 50% del valor de taxació i continua reclamant el pagament del deute restant, més els interessos i els costos judicials, mitjançant l'embargament de nòmines, comptes, etc.: així com embargament als avaladors.

Aquesta legislació que permet aquest abús, no té comparativa amb les legislacions d'altres països del nostre entorn, sinó que el detall de les mateixes era desconeguda per la majoria de les famílies quan va signar els contractes hipotecaris. Fet que es suma a la publicitat enganyosa amb la qual es va comercialitzar la majoria d'aquestes hipoteques, a la sobrevaloració en les taxacions i al llenguatge de difícil comprensió financera..(els cas de les preferents és també un cas il·lustratiu de l'abús i de la dificultat del llenguatge financer).

Les modificacions que ha fet el Govern de l'Estat per millorar la situació de les famílies han estat escasses i de poca eficàcia centrades més en assegurar les devolucions i el negoci hipotecari de les entitats financeres, que en resoldre el problema de les persones. Decret-Llei 27/2012 de 15 de novembre, de mesures urgents per reforçar la protecció als deutors hipotecaris. Un Decret Llei que no obliga a les entitats financeres a la dació, simplement és un codi de bones pràctiques per intentar evitar el desnonaments i promocionar la mediació. El Reial Decret també limita el perfil de les persones que es poden acollir. Tal com s'esperava, els resultats han estat decepcionant. A finals d'any sols s'havien presentat 568 sol·licituds, de les quals 283 estan pendents de resolució. De les 278 resoltes, sols a 8 casos s'ha produït la dació en pagament; a 44 casos s'ha negociat una reestructuració del deute i 226 han estat sol·licituds rebutjades perquè el deutor no complia les condicions requerides.

El Grup Parlamentari PSM-INICIATIVAVERDES-ENTESA ha presentat diverses iniciatives parlamentàries per aconseguir la dació en pagament i evitar desnonaments.

El 9 de juny del 2011 vàrem registrar una proposició no de llei per instar al Govern de l'Estat per promoure una llei que permeti l'alliberament d'un crèdit hipotecari saldant-lo amb la dació en pagament del bé hipotecat. Ho vàrem tornar a presentar el mes de juliol, i el mes de novembre. El partit popular sempre va votar en contra.

Les famílies i persones afectades pels desnonaments no tan sols s'enfronten a la pèrdua del seu habitatge, sinó també a una condemna financera de per vida

El 18 d'abril del 2012 vàrem registrar una proposició no de llei per instar al Govern a realitzar totes les mesures necessàries per evitar el desnonaments de totes aquelles famílies que tinguin un pis llogat a l'IBAVI -Institut Balear de la Vivenda- i estiguin en vies de desnonament, conseqüència de la crisi econòmica per no poder pagar el lloguer per mor d'una insolvència sobrevinguda i involuntària. Es va aprovar amb el vot de tots els grups parlamentaris. ■■■

El 29 de juny del 2012 vàrem registrar una proposició no de llei instàvem al Govern de l'Estat que exigeixi que els bancs que rebin doblers del rescat europeu estiguin obligats a realitzar la dació en pagament. Que tingués una aplicació des de l'any 2008. I que exigeixin als bancs que rebin doblers del rescat europeu l'obligació de re-negociar, amb les famílies afectades, la hipoteca, en els casos de primer habitatge. Si fos el cas que les famílies opten per la dació en pagament i compleixen les condicions per accedir a un habitatge d'HPO. Es va aprovar amb el vot de tots els grups parlamentaris.

La Iniciativa Legislativa Popular és una solució raonable i justa per aconseguir el que estableix la Constitució

Finalment hem presentat una proposició no de llei que demanem, al Parlament que doni suport al text de la Iniciativa Popular Legislativa, promoguda i presentada per la Xarxa Europea contra la pobresa i l'exclusió social que demana modificar la llei d'Enjudiciament Civil per aconseguir la dació en pagament; i que si el motiu de l'impagament és degut a motius aliens a la voluntat dels hipotecats, sempre que sigui l'habitatge habitual, es pugui convertir en vivenda de lloguer per un període de 5 anys, (el lloguer mai ha de ser superior al 30% dels ingressos dels afectats) i que aquestes mesures tinguin caràcter retroactiu.

Aconseguir les reivindicació d'aquesta Iniciativa Popular Legislativa és una solució raonable i justa per aconseguir el que estableix la Constitució a diversos articles: l'article 47 que determina el dret a l'habitatge; l'article 33 que limita el dret a la propietat privada en compliment de la seva funció social i l'article 24 que garanteix la tutela judicial. **F**

prebes de cirereta

Per què no ens diuen quin temps es torbarà la "cazatalentos" Aguirre a dur-se'n les nostres primeres autoritats?

Per què qui donà la "càtedra" al nou Bisbe de Mallorca fou un polític (el Nunci) i no un representat de la comunitat cristiana (Conferència Episcopal)?

Per què mentre tanta gent pateix estretors i desnonaments els Presidents de certes comunitats autònomes compren pisos de luxe i, si cal, canvien la normativa?

Per què cada dia tenim la sensació més forta d'estar ficats en una cova de lladres?

Per què no ens diuen a quin fet de la vida de Jesús s'assemblava la presa de possessió del nou Bisbe de Mallorca?

Per què les llàgrimes de la senyora Sáenz de Santamaría són un exemple patent de "llàgrimes de cocodril"?

Per què varen quedar tan enfora de la presa de possessió del nou Bisbe de Mallorca els pobres i les dones?

Per què la vice-presidenta del Govern central presenta tota plorosa un projecte social el mateix dia que tenim notícia del que roben en el seu entorn?

Per què encara no ens diuen que de la lladreria d'en Bárcenas i tota la seva tropa en té la culpa en Zapatero?

Per què, amb tot el que tenim aquí, ens volen fer creure que sols hi ha "castes" a la Índia?

Per què quan els partits grossos parlen de pactes o d'auditories ens fan sospitar que tapen mútues vergonyes?

Per què necessitam els actuals dirigents autonòmics si són tant o més espoliadors de la nostra economia i de la nostra cultura que els de Madrid?

Per què l'Ajuntament de Palma es mostra tan sensible a la indignació dels ciutadans amb el Duc de Palma i tan poc amb altres indignacions que afecten molt més de ple els ciutadans?

Per què a la farmàcia del President no hi afegeixen una òptica atenent la provada capacitat del titular per crear transparència?

Per què a les escoles dels pobres (la pública), ja que han llevat l'educació per la ciutadania, no els ensenyen a robar com els rics i així tindrem les presons buides?

La incineradora: una PP-herència letal

Marisol Fernández

Regidora de MÉS a l'Ajuntament de Palma

Perquè estam cercant fems per tota Europa? Per respondre a aquest pregunta ens hem de traslladar al 21 de maig de 1992. Aquest data va suposar la culminació d'unes de les majors hipoteques econòmiques i mediambientals per Mallorca fins l'any 2041. Joan Verger Pocoví, President del Consell Insular de Mallorca pel Partit Popular, va signar el contracte d'adjudicació per la gestió de residus sòlids urbans a TIRME.

EMAYA també es va presenta al concurs i el més lògic hauria estat que hagués guanyat. Era la empresa més idònia per continuar gestionant els residus urbans. Sense dubte, hagués dimensionat les instal·lacions en funció de les necessitats i no de l'expectativa de negoci. D'altra banda, també era la propietària dels terrenys on s'havia d'instal·lar la incineradora, i disposava de personal tècnic preparat per dur el projecte endavant. Però esta clar que la incineradora sempre s'ha enfocat més com a negoci que com a necessitat de Servei Públic.

Successives modificacions del contracte en el 2006 i 2007 per governs de PP-UM, han anat arrodonint aquesta estafa que tindrà greus repercussions per a la salut, el medi ambient i la economia de tota la ciutadania.

I ara paguem les conseqüències d'un mal plantejament inicial i sobre dimensionament de la capacitat d'incineració: 660.000 tones/any. Actualment es cremen unes 350.000 tones amb els residus locals. I quina ironia, enlloc d'estar contents per l'estancament i fins i tot la disminució en la generació de residus resulta que el PP troba que no són suficients i es fa necessari importar 200.000 ton/any per alimentar a aquest monstre insaciable.

I ens veiem en aquesta situació, fins l'any 2041, per un "contracte abusiú, pervers i lleoní" com el va definir el Regidor, del PP, responsable de Medi Ambient Sr. Andreu Garau.

Definició que compartim. Un contracte que carrega sobre les esquenes de tota la ciutadania absolutament tots els costos d'una activitat gestionada per un grup d'empreses privades que no arrisquen cap doblers dels seus. Un negoci molt rentable gestionat per empreses elèctriques multinacionals com ENEL i Iberdrola i empreses constructores com: ACS i Fomento de Construcciones y Contratas que malgrat la crisi, guanyen milers i milers de milions d'euros nets, qualsevol d'elles molt més que tot el que gestiona aquest consistori.

I quan totes les estructures de la societat del benestar cauen per efectes de la crisi, quan s'estan modificant, a la baixa, tots els contractes i compromisos entre la ciutadania i l'administració, resulta que el Partit Popular remou cel i terra per evitar que TIRME no sols no arrisqui un cèntim si no que a més pugui guanyar més i més.

A punt va estar de pactar amb empresaris acusats de corrupció i extorsió, tal i com va denunciar el Coordinador d'IniciativaVerds, David Abril. Denuncia que va suposar la ruptura de les converses amb la firma Deco de Pescara i amb el seu propietari Rodolfo di Zio, arrestat el 2010 acusat de subornar a polítics.

Rodolfo di Zio

El passat dia 11 de gener vàrem assistir a l'arribada clandestina de les primeres 140 tones de residus en 6 camions. Aquesta operació s'ha desenvolupat d'una manera vergonyosa negant a la ciutadania la transparència i claredat que un assumpte com aquest requereix. La Sra. Soler, Consellera de Medi Ambient, ha demostrat en la gestió d'aquest tema de part de qui està, assegurant el guany de TIRME per damunt de tot, i complint el que va dir el mes d'agost en afirmar que el seu objectiu és que la incineradora sigui econòmicament eficient.

Volem també, denunciar l'impacte que la importació i incineració d'aquest residus tindran sobre la salut de les persones, la imatge turística i el medi ambient a Mallorca. ■■■

Les dades i estudis sobre la evidència científica dels **greus riscos per a la salut** en la crema de fems són una realitat. La hipòtesi que un excés de mortalitat per càncer pot ser deguda a l'exposició de la població a la contaminació industrial, està confirmada. I les incineradores són potents emissors d'agents cancerígens com dioxines, arsènic, crom, etc.

Quan es va posar en marxa la incineradora potser no, però ara ja si existeixen estudis científics i mèdics que han estudiat l'acumulat de tots aquests anys d'incineració i així ho assenyalen.

No podem perdre de vista que importar fems de l'estranger és una mesura que **perjudicarà, encara més, la imatge turística de Mallorca**. Ens sorprèn que aquest tipus de propostes siguin considerades, sobretot en moments tan crítics per a la nostra economia.

Ens veiem en aquesta situació, fins l'any 2041, per un "contracte abusu, pervers i lleoní"

I en aquest greus moments de crisi no sols no es pot posar en perill el sector econòmic més important com és el turisme, si no que s'ha de **cercar altres oportunitats de negoci**, models basats en el reciclatge i recuperació generen entre 7 i 39 vegades més llocs de feina que la incineració. Segons un informe de la Unió Europea (13.01.2012): *"La Comisión Europea estima que si los Estados miembros aplicasen correctamente la legislación sobre residuos, se conseguiría un ahorro de 72.000 millones de euros al año, aumentaría el volumen de negocios anual de la UE del sector de la gestión de residuos y del reciclado en 42.000 millones de euros y se crearían más de 400.000 puestos de trabajo de aquí a 2020"*¹.

D'altra banda, la incineració NO produeix residu 0 i intentar fer creure el contrari és un insult a la ciutadania.

Una instal·lació que tracti 200.000 tones anuals de fems produeix 6.000 tn de residus altament tòxics anomenats cendres que han de ser emmagatzemats en dipòsits especials de seguretat. També produeix 60.000 tn d'escòria, una part va abocadors i altra es pot fer servir per fer carreteres.

Fomentar la reducció, la reutilització i el reciclatge ha de ser la prioritat de l'administració

Anem malament pel camí de la incineració, tota la normativa europea, la estatal i la autonòmica, estableix com a màxima prioritat la prevenció en la generació de residus. A tal efecte, el Pla Director Sectorial, preveu que a mesura que l'assoliment dels objectius de prevenció en la generació i de valorització material dels residus previstos en el pla director, es procedirà a la clausura gradual de les línies d'incineració.

La incineració hauria de ser el darrer recurs, perquè incinerar suposa la crema indiscriminada d'una gran quantitat de matèria orgànica, que es podria convertir en compostatge, així com reciclar major quantitat d'envasos, vidre, paper i cartró. Per tant fomentar la reducció, la reutilització i el reciclatge ha de ser la prioritat de l'administració. És fonamental fer una gestió sostenible dels recursos.

I contràriament, amb aquest fantàstica política de gestió del residus del PP, la incineració competeix amb el reciclatge i quan més recicles més pagues. Sense dubte anem molt malament per aquest camí.

I abans d'acabar volem deixar clar que **la incineració NO és una font d'energia renovable i neta**. El potencial d'estalvi d'energia del reciclatge dels residus sòlids urbans és molt superior al potencial d'obtenció d'energia per incineració. No hem d'oblidar que part d'aquest valor calorífic és per la incineració de plàstics que provoquen emissió de substàncies tòxiques a l'atmosfera. **F**

el poble té la veu

Bicicrida per Sant Sebastià

Josep Valero

Membre de la Junta de la Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de Mallorca. (FAPA)

Una altra vegada la plataforma en Defensa de la qualitat de l'educació pública CRIDA, ha tornat a sortir al carrer. Aquest pic participant en la Diada ciclista tradicional que es realitza a Palma per la festivitat de Sant Sebastià, el patró de la Ciutat.

La proposta inicial que es plantejà a l'Assemblea mensual de l'Embut (símbol de la plataforma, pel que fa a la manera en que ens volen fer empassolar la contrareforma educativa, i que nosaltres el pretenem reconvertir amb altaveu de denúncia), venia de l'escola de primària d'Esportles. Els agradava la idea de baixar del poble amb les bicis i passejar la camiseta verda per davant la conselleria d'Educació. Com el 20 de gener, dia de Sant Sebastià, aquest any cau en diumenge, es va reconvertir la idea amb fer una presència de camisetes verdes en la diada ciclista, on milers de ciutadans passen per davant les autoritats municipals, per fer el trajecte entre la plaça de Cort i el poliesportiu de Son Moix.

I així, malgrat el dia nuvolós i ventós, la concentració prèvia de les 11'30 a la Plaça Major, congregà un bon grapat de membres de la CRIDA. A més de les camisetes, es penjaren els i les esforçades ciclistes, uns vistosos dorsals prou grossos i clars. NO A LA LOMCE, WERT DIMISSIÓ; NO A LES RETALLADES, BAUZÀ DIMISSIÓ; NO A LA LLEI DE SÍMBOLS, BAUZÀ DIMISSIÓ. També hi havia embuts, globus verds, gent que no podia anar en bicicleta i ens acompanyà a la sortida...I sobretot molta, molta alegria, ganes de reivindicar i gaudir de la jornada, satisfacció pel petit acte, que tornava a recordar a l'opinió pública, que la marea verda estava un altre cop i d'altra manera, en el carrer.

El dissabte dia 16 de febrer, a les 10'00h i a l'IES Marratxí, es preveu per part de LA CRIDA, fer una mitja jornada oberta a tots els assistents que hi vulguin anar, per fer una anàlisi i estudi col·lectius de la LOMQE (LOMCE en castellà), l'eufemística intitulada "Llei Orgànica de Millora de la Qualitat Educativa".

Una comissió de treball està preparant els materials i les presentacions.

Se tracta de tenir eines per poder conèixer, debatre, convèncer i animar a la necessària participació del conjunt de la comunitat educativa, per a defensar la qualitat de l'educació pública i els nostres drets lingüístics, tots dos amenaçats i agredits.

**Hi ha un caliu molt potent que quan bufen
els vents de la involució fa encendre les
flames de la rebel·lió**

El debat es pretén estendre posteriorment a cada centre educatiu, implicant per la base a totes les comunitats educatives, i també creant les necessàries complicitats amb els entorns locals de cada escola o centre educatiu.

Combinar acció i reflexió; debat democràtic i recerca de consens per fer les actuacions; capacitat de proposta i força organitzativa per portar-les a la pràctica...Així com el qui fa no fa, el 16 de març es prepara una festa reivindicativa pel primer aniversari de la primera assemblea de l'embut CRIDA. Cada primer dimecres de mes, s'han realitzat assemblees i la plataforma no para de créixer. Hi ha un caliu molt potent, que fa que quan bufen els vents de la involució, les flames de la rebel·lió se tornin a encendre. I ens començam a adonar, que el desig per avançar cap a un futur millor, passa necessàriament, per saber estar a l'altura en el moment present. **F**

el poble té la veu

Tren de Llevant: volem la finalització de les obres.

Plataforma pel Tren de Llevant

La Plataforma pel Tren de Llevant va néixer amb l'objectiu d'aconseguir que el tren arribàs a aquesta comarca. Una vegada aconseguida la connexió Inca-Manacor es feia necessària la continuïtat del servei de transport fins a Cala Rajada.

No va ser gens fàcil. El Govern del "segon pacte de progrés" enllestí el projecte per tal que el tren (tren-tram) arribàs fins a Artà passant per Sant Llorenç, Son Carrió i Son Servera. Aquest projecte es feu d'acord amb el Pla director sectorial de Transports, aprovat pel PP l'any 2006 i s'iniciaren les obres a partir dels doblers que es pactaren amb l'Estat, via conveni.

Les eleccions autonòmiques de l'any 2011 canviaren el color polític del Govern i el PP passà a governar amb majoria absoluta.

Tot i que el programa electoral del PP no parlava de la paralització de les obres del tren, alguns dels seus dirigents havien promès als integrants de la Plataforma Alternativa al Tren que si guanyaven les eleccions aturarien les obres. I així ha estat. Emparant-se en l'incompliment del conveni signat amb Madrid, per manca de doblers i sense cap voluntat política per reclamar-los, el Govern de les Illes Balears va suspendre les obres amb més d'un 50% de feina feta i un 20% addicional d'obra licitada i haurà de fer front a les indemnitzacions de les empreses adjudicatàries.

El conseller encarregat de la mobilitat, el Sr. Gabriel Company, sempre s'ha mostrat extraordinàriament crític amb les obres, amb el finançament i amb l'ús del tren. Ha qüestionat la seva viabilitat amb el maneig de xifres absolutament tergiversades i ha optat per amagar el cap, com els estruços -també és conseller de la ramaderia illenca-, davant les exigències de la societat.

La Plataforma pel tren ha denunciat l'estat d'abandó de les obres del tren de Llevant. Any i mig sense fer res ha suposat que les obres estan en un estat deplorable. S'han anegades, hi ha barreres tomades, és un femer. El Govern del senyor Bauzá ha aconseguit que els qui havien d'esser els beneficiaris d'aquestes obres en siguin els més perjudicats.

El Govern no ha tingut voluntat d'acabar les obres. No hi ha hagut cap voluntat d'establir una renovació del conveni ferroviari amb el Ministeri de Foment per tal de concretar un nou calendari d'obres. En una paraula, no hi ha cap voluntat de fer-hi feina.

Mentre la Plataforma pel Tren de Llevant ha organitzat activitats en defensa de reiniciar les obres, el Govern de Madrid ha aprovat les inversions en infraestructures ferroviàries per al 2013: 4.705 milions d'euros dels quals 7 (set!) arribaran a les Illes.

El nou PITVI 2012-2024 de un total de 136.627 milions destinarà el 39% (la major partida), és a dir, 52.733 milions a inversions ferroviàries a la península. I sembla ser que no hi haurà ni un euro per a les nostres illes. És just? És lògic? És comprensible?

Hem de recordar al Govern de les Illes Balears i al de l'Estat que cada any, les nostres illes aporten a l'Estat més de 3.000 milions d'euros que mai retornen. Més d'un 14% del nostre producte interior brut. Els darrers 17 anys han anat a Espanya 57.000 milions d'euros que no han tornat mai, i hem d'estar per cent milions d'euros per poder acabar les obres? No poden acabar les obres del tren de Manacor a Artà perquè necessitem cent milions d'euros i faran obres a l'AVE de Galícia per valor de més de 1.000 milions d'euros.

Hem de recordar al Govern del Sr. Bauzá que sí que ha reclamat el deute del Conveni de Carreteres, però no ho ha fet amb el conveni del tren.

Sr. President, si heu d'anar a Madrid a demanar el que ens correspon, aneu-hi, tindreu el nostre suport. Però no ens deixeu de banda, no ens faceu ciutadans de tercera, no ens menyspreu, no us en rigueu de nosaltres. Nosaltres ho podem entendre tot. Fa 14 anys que hi anam darrere. No serà ara que tirarem la tovallola o defallirem. Sabem esperar, però també sabem qui són i on són els barruts. Les obres estan a mig fer i s'estan degradant. Volem la continuïtat de les obres que donaran treball a la gent i trauran d'una situació molt compromesa a les empreses que hi participen.

Vos demanam que parleu clar. Que manifesteu per què una infraestructura qualificada com a necessària i urgent al Pla de mobilitat de 2006, aprovada per unanimitat pel Govern de les Illes Balears, el darrer any s'ha convertit en el dimoni i motiu de rebuig del vostre Govern.

Vos demanam que us reuniu amb la resta de forces polítiques i consensueu i planifiqueu el futur del tren de Llevant. Les obres s'han d'acabar, això no pot quedar així. **F**

què està passant?

Austericidi i atur (Alguns resultats de l'any 2012 i algunes previsions)

Rafael Borràs Ensenyat

Membre de l'Ateneu Pere Mascaro i de l'Executiva d'IniciativaVerds

A l'hora de fer una avaluació dels danys de les polítiques d'austeritat neocon hom pot fer-la de forma integral i abastant àmbits diversos, com ara, les retallades a la democràcia, a la igualtat, a la equitat, a la preservació del medi ambient, a les polítiques de gènere, a la salut pública, a l'educació, a l'estat del benestar, a les pensiones, a l'autogovern, etc. Òbviament no és la pretensió d'aquest article fer una avaluació tant polièdrica dels efectes de les polítiques imposades autoritàriament pels mercats institucionalitzats en la troika (FMI, BCE, CE). Ens extralimitaríem de l'espai que L'Altra Mirada ha suggerit i de la capacitat de qui escriu. Em limitaré a unes breus reflexions sobre els efectes de l'austericidi en el mercat de treball en general i, molt en particular, en el de Balears.

Cada cop hi ha més analistes polítics i bastants científics socials que associen com a principal factor de descrèdit de la política institucional l'atur massiu i l'extensió de la subocupació. Les persones que treballen a l'economia submergida, gent contractada amb jornades a temps parcials no desitjades, els i les "falsos autònoms", les retribucions salarials molt minses, l'ultra flexibilitat en les relacions laborals i les cada vegada més freqüents ocupacions intermitents, conformen aquesta subocupació que cada cop més es coneix com a "treballadors pobres" perquè, tot i tenir un treball, el seu sou no els permet cobrir les necessitats bàsiques. Val a dir que a alguns països aquests treballadors pobres són considerats oficialment com a persones aturades. Sigui com sigui, avui ja no es pot negar que les polítiques de retallades –amb reformes laborals incloses– han provocat més atur i un extraordinari deteriorament de les condicions de treball.

Hom pot dir que l'atur s'ha convertit en una malaltia social crònica amb magnituds d'epidèmia. Pel que fa a les Illes, els resultats de l'any 2012 ho corroboren:

Segons les dades mitjanes dels registres del SOIB i de la Tresoreria de la Seguretat Social ha seguit destruint-se ocupació, com ho demostra la baixada anual d'un 2,5% d'afiliacions a la Seguretat Social; l'atur registrat ha crescut en un no menyspreable 5,1% i ha arribat a la xifra anual de 87.544 persones. En relació a les dades d'atur registrat paga la pena posar molta atenció a un aspecte clau: l'atur de llarga durada (persones amb més de 12 mesos ininterromputs en atur i sense participar a cap programa de Polítiques Actives d'Ocupació) ha augmentat durant l'any 2012 un 8,3% i ja són 26.648 les persones en aquesta situació. Aquest és l'indicador més dramàtic de la crisi social, basta dir que ha tingut un estirabot en el període de crisi (2008 vs 2012) d'un 245,6%.

Avui ja no es pot negar que les polítiques de retallades han provocat més atur i un extraordinari deteriorament de les condicions de treball

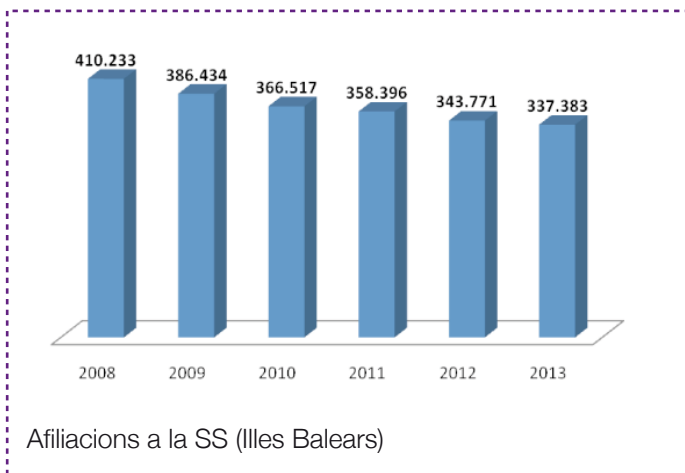
En aquest conjunt de dades dels registres comentats més amunt, no em puc estar de comentar-ne un d'estructural i diferenciador entre el mercat laboral illenc i l'espanyol, em refereixo a l'Índex d'estacionalitat de l'ocupació laboral (percentatge de variació de les mitjanes d'afiliació del total de persones treballadores a la Seguretat Social en el mes de juliol, respecte al mes de desembre) que l'any passat es situà en un 25,55% -un dels més elevats dels darrers anys- amb un creixement d'un 0,8% anual. Tingui's en compte que al conjunt de l'Estat aquest índex fou l'any passat un modest 3,46%. Resulta obvi que no es pot parlar de mercat laboral únic!

Les anteriors dades és poden complementar amb les de l'EPA que, en termes de mitjanes, ens informen del següent: L'atur segueix creixent i es situa en 140.200 persones (un +8% que l'any anterior). L'atur juvenil no es frena: l'any passat vàrem tenir la vergonyosa xifra de 26.100 persones aturades amb edats entre 16 i 24 anys (un +11,9% sobre l'any 2011). L'atur de llarga durada té un estirabot important amb una taxa del 10,41%, mentre que la de l'any anterior va ser de 7,98%. ■■■

A l'any 2012 s'han registrat els percentatges de persones ocupades amb jornada parcial (subocupació) més elevats de la història (entorn al 15%). I per acabar aquest resum de dades: Les Illes amb tots els seus membres actius en atur varen ser, de mitjana anual, 38.300 l'any 2012.

Aquest és el panorama que ens han deixat el primer any natural complet del Govern del PP de Bauzá i els primer dotze mesos de govern del Rajoy. Què pot passar en el futur?

És previsible que les coses vagin a pitjor. La Reforma Laboral de Rajoy és una màquina de destrucció massiva d'ocupació i per a deteriorar les condicions de treball. Les polítiques públiques d'impuls de canvi de model de creixement (o de desenvolupament) estan sacrificades en l'altar de la ràpida reducció del dèficit. Els creixements turístics basats en el nombre de turistes no garanteixen millores en l'ocupació laboral. I qualsevol intent de tornar a l'economia del ciment és suïcida.

Cal un canvi radical de política econòmica en la qual l'austericidi sigui un mal record ignominiós. Per garantir unes Illes Balears amb ocupació, igualtat i equitat s'han de canviar moltes coses, però cal tenir ben present que el model de creixement econòmic que va provocar l'actual crisi té demostrada la seva capacitat de generar enormes expectatives d'enriquiment econòmic i avanç tecnològic, però que encara ha de construir els models de ciutadania, legitimació i consens social adequats per regular, assegurar i estabilitzar l'ocupació i els criteris de ciutadania multicultural pròpia d'aquesta era de la globalització (R. Cohen i Y. Kennedy).

Cal un canvi radical de política econòmica en la qual l'austericidi sigui un mal record.

La crisi socioeconòmica de Balears, del Regne d'Espanya i d'Europa té molt d'estafa. Owen Jones ens recorda en el seu reeixit llibre "*CHAVS La demonització de la classe obrera*" que "*Igual que la crisi econòmica causada per el mercado fue transformada en una crisis del gasto público, la reacción que siguió a los disturbios demostró lo eficaz que es la derecha manipulando la crisis en su propio beneficio...*" fent referència als disturbis succeïts després que, l'any 2011, la policia matés a tirs al jove de 29 anys Mark Duggan en el districte londinenc de Tottenham. Idò diguem-ho clar: La reducció de l'atur és possible amb una altra política i amb uns altres governants, amb una altra correlació de forces. El mantra de "no hi ha alternatives" és una manipulació en benefici de la dreta. **F**

què està passant?

Ses Fontanelles, l'antic Estany Blanc.

Andreu Carrió i Català
Diaça de l'Església.

L'antic Estany Blanc (Ses Fontanelles), és el darrer espai que queda de l'albufera anomenada: del Prat de Sant Jordi, en aquest moment de la seva mil·lenària història, corr un risc real de desaparèixer per sempre. Els especuladors de sempre estan a l'aguait per quan venguin temps millors i situacions polítiques favorables que s'adaptin els seus cobdiciosos interessos.

El responsable de la reordenació de la platja, el regidor de Palma, Alvaro Gijón, en una entrevista que li feren sobre el projecte de reenganxar el projecte de Ses Fontanelles per part de la promotora Aqua Màgica, sobre el que significaria la desaparició de tot l'humeral, respongué: *"El único sitio húmedo que existe en Ses Fontanelles es el acuario"*. També defensà la seguretat jurídica, i la dels interessos dels propietaris. Cal recordar que ja hi ha una sentència jurídica de no urbanitzar l'humeral.

Al concejal (bilingüe), senyor Gijón, li record tots els informes a favor de mantenir i cuidar l'estat natural de Ses Fontanelles, per a molts i variats motius, mediambientals, paisatgístics, etnològics, i històrics, que han referendat institucions i tècnics en la matèria.

Totes les veus autoritzades en temes urbanístics estan d'acord que és necessari l'esponjament de la platja de Palma per aconseguir un destí turístic per al futur, vostè fa tot el contrari, vol afegir més ciment i destruir l'únic paisatge que queda de l'antiga i mil·lenària albufera de Ciutat.

Les xifres milionàries que s'han anunciat per part de la promotora són pur aspergir-me, com els nou llocs de treball, el que si és cert (com ja ha passat d'altres vegades) sí es construí el nou centre comercial, és el tancament del petit comerç de Ca'n Pastilla i de la resta de s'Arenal.

La pregunta és la següent, qui compra un humeral? les respostes que jo tinc són tres: Primera, una institució política per protegir el territori. Segona, una organització ecològica. I la tercera resposta és la del típic especulador, en primer lloc la compra pel lloc on està situada, si Ses Fontanelles estessin a Llorito, per exemple, estic segur que no l'haguessin comprada, i segona cosa és que l'especulador sap que pot provocar un canvi de normativa i que té informació ben avalada pels responsables de torn que es produirà un canvi en la legislació que li sigui favorable als seus interessos.

També vull recordar que l'exbatlesa la senyora Catalina Cirer el darrer que feu del seu mandat abans de perdre la batllia fou aprovar les normes que donaven via lliure per construir el centre comercial. La meva tia de Sa torre (no era bilingüe), diria: "Andreu això de Ses Fontanelles put com un conill mort, i sembla mes brut que un pal de galliner", com sempre li diria: quina llengua de verí que teniu! **F**

què està passant?

“No queremos subir impuestos pero ya se verá”

Joana Lluïsa Mascaró

Diputada del grup MÉS al Parlament de les Illes Balears.

No fa massa, ordenant papers, vaig trobar el retall d'un diari de novembre de 2011 amb una entrevista al Vicepresident Econòmic. El titular era el mateix que he manllevat per aquest article: “No queremos subir impuestos pero ya se verá”, i tot d'una vaig pensar: vaja si ho hem vist!

El Partit Popular ha defensat durant molts d'anys que s'han de pagar pocs impostos. De fet, exactament dos dies després que en Rajoy guanyés les eleccions, el grup popular al Parlament de les Illes instava el Govern de l'Estat a aplicar un IVA súper-reduït a la indústria turística. Ja en sabeu el resultat: no només no va baixar, sinó que pujà.

Des de MÉS hem proposat també tres impostos: sobre els dipòsits bancaris, a les estades turístiques i l'impost ambiental

Amb els impostos que depenen de la Comunitat Autònoma ha passat una cosa semblant. Ja el 2010, el PP va impedir que s'aprovés un nou impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient impedit també, fins a dia d'avui, uns ingressos d'uns 20 milions d'euros anuals. Igualment, en el moment en què el Govern de Zapatero va tornar a donar la possibilitat de cobrar l'impost sobre el patrimoni (altres 25 milions anuals) el Govern de Bauzá s'hi negà amb l'argument que per estimular l'economia, sortir de la crisi i crear ocupació, no s'havien de posar més impostos. Aquest argument l'han utilitzat fins que arribà l'hora de preparar els Pressupostos per a 2013, quan els consellers es rebotaren en veure com quedaven les seves conselleries. Aquí va ser quan van decidir fer “una reforma tributària”.

Una reforma tributària que —a la fi— recuperava l'impost de patrimoni, incrementava el cànon de sanejament d'aigua o eliminava bonificacions instaurades encara no feia un any i, fins i tot, altres —compra, lloguer o reforma d'habitatges per joves, persones discapacitades o famílies nombroses— que no s'haurien d'haver eliminat. I també proposava la creació de tres nous impostos: sobre els cotxes de lloguer, sobre les grans superfícies i sobre envasos de begudes que, tots tres junts, han de suposar 38,5 milions d'euros. Uns ingressos que consten al Pressupost, però que encara no estan aprovats —de fet no han ni entrat al Parlament.

No seré jo qui defensi que no s'han de pagar impostos, al contrari, abans d'eliminar serveis i d'imposar retallades és imprescindible aconseguir nous ingressos. Però el que no es pot fer és carregar-ho indiscriminadament sobre els ciutadans i ciutadanes que, a més de patir dificultats econòmiques per la delicada situació general, pateixen unes retallades brutals de serveis i de drets —especialment en àrees tan sensibles com educació i salut.

És per això que des de MÉS hem proposat també tres impostos: sobre els dipòsits bancaris, a les estades turístiques i l'impost ambiental. La nostra proposta té dues grans avantatges. La primera que la recaptació seria d'uns 140 milions anuals —una diferència de més de 100 milions sobre la proposta del PP. I la segona, que cap d'aquests impostos recauria sobre les economies familiars dels ciutadans de les Illes, ja que el d'estades turístiques no s'aplicaria als residents i els altres dos quedaria prohibit repercutir-ho sobre els clients de les empreses obligades a pagar-ho.

Ara només ens queda esperar què farà el PP quan arribi l'hora de debatre'ls i de votar-los. De moment no n'han dit res, però les persones d'aquesta comunitat bé es mereixen un esforç per part del PP més enllà d'un “ya se verá”. **F**

què està passant?

El món capgirat

Maria Salleras Juan

Membre de l'Ateneu Pere Mascaró

Davant una sèrie de fets que es repeteixen avui en dia a la nostra terra em fa l'efecte que, a vegades, el món es capgira i, sense cap dubte, ens desorienta. Enumer uns pocs fets que segur haureu vist o llegit als diferents mitjans de comunicació.

Al voltant de les festes de Nadal i Cap d'Any s'han organitzat una sèrie de campanyes de solidaritat (gairebé totes de recollida d'aliments) a favor de les persones i famílies que pateixen la crisi d'una manera més dura.

El fet que a l'entorn de Nadal s'organitzin campanyes de solidaritat és habitual i satisfactori. El que em sorprèn és veure qui ho organitza. Que el Departament de Benestar Social del Consell Insular de Mallorca, encapçalat per la seva Presidenta, convoqui una "campanya de recollida d'aliments" amb uns supermercats instal·lats a les Illes perquè la Creu Roja els reparteixi, em sorprèn. ¿No és el Consell Insular qui té les competències de la Renda Mínima d'Inserció (RMI), mitjançant el decret del BOIB 120 0610 2001, dirigit a facilitar una prestació social de tipus econòmic a les persones i nuclis familiars mitjançant sol·licitud (acompanyada del corresponent informe dels Serveis Socials)? Si a causa de la crisi que estam patint el nombre de sol·licituds és nombrós i el pressupost no arriba a finals d'any, des d'una acció política s'ha d'urgir a l'autoritat pertinent a replantejar les partides del pressupost.

S'ha d'alçar la veu dins el Consell Insular i dins el Govern Balear, en defensa de les persones i famílies que més pateixen la crisi: famílies en atur amb infants i sense altres prestacions, immigrants en situació irregular, etc. ¿O s'ha d'apel·lar a la solidaritat ciutadana convertint-se en una ONG? Quan es varen presentar a les passades eleccions ho varen fer amb un programa de partit polític i no com una ONG. Vàrem elegir els polítics que ens serveixen perquè actuessin des del dret, amb les capacitats normatives de què disposen, i ho fessin amb responsabilitat. No perquè usurpessin la tasca solidària o caritativa que correspon a altres entitats (encara que, això sí, sempre crea una bona imatge entre la gent que no ha après a mirar les coses amb sentit crític).

Una altra de les entitats que també va organitzar una campanya de recollida d'aliments va ser el Partit Popular. Aquest és el partit que, en aquests moments té majoria absoluta en el Govern de l'Estat Espanyol i a la nostra Comunitat Autònoma. El varen votar perquè posés en marxa una ONG? El seu programa polític, era d'una ONG?.

També vàrem veure la Vicepresidenta del Govern de l'Estat Espanyol que s'emocionava davant un acord amb el Banc d'Espanya, perquè algunes famílies que han patit un desnonament poguessin ocupar alguna de les vivendes que els bancs no poden vendre. La Vicepresidenta, ¿no forma part del Govern que ni tan sols accepta la "dació en pagament" de les hipoteques?

No ho comprenc. Tenc la sensació que, en molts moments, no hi ha una assumpció de les responsabilitats adquirides des del seu lloc polític. Són a aquest lloc i es mantenen en el poder perquè volen. Si s'hi troben incòmodes perquè no poden complir el programa electoral promès, sempre poden dimitir. Crec que seria molt més honest per la seva part.

Contemplant aquests fets em deman, on ens trobam? En una societat de drets que té una Constitució que l'empara o en una societat de mentida? ¿Pensam que la solidaritat dels ciutadans ho ha de solucionar tot i buidam els polítics les seves responsabilitats? ¿Oblidam, deixant passar el temps, tots els seus compromisos electorals?

La veritat, crec anam perdent uns espais que havíem aconseguit amb molt d'esforç i semblaven fermes. Idò no és així; les respostes són ben conegudes: "l'herència rebuda"; "s'havia anat massa enfora", això no pot ser, no hi ha pressupost,... Aquestes són les falses raons i les respostes que escoltam i llegim als mitjans de comunicació dia rere dia. En canvi sí que hi ha pressupost per a altres conceptes.

Amb tot, pens que el robatori més gros que ens estan fent és el canvi de mentalitat. Apreníem a crear una societat de ciutadans que es regien per unes lleis que ens feien a tots iguals. Elegint unes autoritats que fessin complir les lleis i promovent una atenció digna a totes les persones just pel fet de pertànyer a la nostra societat. Ara ens volen fer creure que és millor una societat on cadascú mira per ell. Qui té poder i doblers pot tenir-ho tot; i qui no en té, que es mori o que visqui de la bona voluntat de la beneficència i de la farsa caritativa dels polítics que han de rentar imatge. Amb l'excusa de la crisi abandonam l'àmbit de la ciutadania per tornar a la llei de la selva. Poc a poc aniran caient les peces, per ordre de feblesa: immigrants, desnonats, aturats, famílies monoparentals, jubilats...

Fins que t'arribi a tu. O ens comencem a moure? **F**

construint alternatives

Una conseqüència inesperada, PROSOCIAL

Miquel Cruz

Membre PROSOCIAL

La història ens ensenya que les accions dels poderosos, aquells que tenen el monopoli de poder legislar, detenir, tancar o alliberar, cerquen assolir diferents efectes que perpetuïn els seus privilegis de classe, sovint els que estan sota el seu control resisteixen i reescriuen la història.

Podem dir, essent conscients de la nostra diminuta dimensió, que PROSOCIAL és un efecte inesperat, una conseqüència no calculada de l'atac al sector social, als seus treballadors i als ciutadans atesos, en essència una mesura ideològica, desactivar tot allò que pugui ajudar a construir un model social que cerqui la igualtat d'oportunitats. Els càlculs no eren incorrectes, el sector social a les Illes (ens consta que no som els únics) és jove, poc articulat, escassa representació sindical, disputes de caire gremial i avesats a una precarització primigènia a causa d'una equívoca vocació de servei. Sí, el vent els bufava a favor. Però la història no és una línia recta, i si en algun moment ho és, toca torçar-la.

PROSOCIAL és la reacció a una ofensiva que ha esdevingut en consciència col·lectiva. D'aquesta manera diferents treballadors de l'àmbit social han decidit organitzar-se per fer front a la desfeta. Sense dubte aquells que han ajornat l'aplicació de la llei de serveis socials o que han tancat projectes socials, no desitjaven que treballadors socials, educadors, monitors, orientadors laborals, dinamitzadors, psicòlegs, estudiants de treball i educació social, professors de la UIB i ciutadans afectats pels retalls decideixin impulsar una associació i organitzar-se per lluitar, tot deixant de banda categories professionals i interessos corporatius. D'alguna forma hem despertat, neix el bessó d'un sector, el reconeixement dels interessos compartits de molts que fins avui no s'havien reconegut com a companys/es, un està temptat de donar les gràcies als que ens ataquen, però fins aquí la ironia.

Durant aquest any prenyat d'asfalt i crits, PROSOCIAL s'ha batiat en la mobilització, així la primera acció va ser una manifestació en defensa del sector social pels carrers de Palma, quan ni érem associació. El contacte amb els conflictes i dificultats dels companys, la coneixença del terrible impacte de les retallades i supressions de recursos, centrat en sobre manera en els col·lectius més vulnerables (malats de SIDA, menors en dificultat social, immigrants), ens va fer veure que la lluita seria llarga i ferotge. Calia organitzar-se, aplegar mans i intel·ligències, aprendre dels que fa anys que lluiten, treballar colze amb colze amb altres, escoltar als que pateixen, baixar al carrer, pujar al despatx amb veu d'immigrant i paraules de barri rebel·lat i digne. Per tot això es creà PROSOCIAL.

La nostra praxis ha volgut posar damunt la taula una idea; els retalls, els acomiadaments, l'eliminació de drets i serveis no són decisions sense alternativa, argument que no s'han cansat de repetir els nostres governants, estem farts del "ja ens agradaria a nosaltres no haver de prendre aquestes mesures". Discrepem de forma radical, són mesures ideològiques ja que s'han prioritzat unes despeses i s'han augmentat certs pressuposts, així anàrem fins a la residència d'estiu de la família dels Borbons per evidenciar la sagnant comparació, ja que per un costat el govern balear augmentava la partida de manteniment del Palau de Marivent de 1'5 a 1'7 milions d'euros i per l'altra banda la partida assignada a la renda mínima d'inserció es retallava de forma dràstica.

PROSOCIAL ha denunciat una de les mesures més perilloses dels darrers 30 anys, l'anomenat apartheid sanitari, la prohibició de l'accés a la sanitat pública als immigrants sense papers, als majors de 26 anys que no hagin cotitzat i als aturats de llarga durada. Una política que sense temor a exagerar, s'apropa a les ideologies fosques de l'Europa dels anys 30. Estem orgullosos de haver treballat amb altres per provar de frenar aquesta política, d'aprendre d'Amnistia internacional, de Metges del món i del Col·legi d'advocats. No ens cansarem de repetir que sols no fem res, amb altres l'horitzó s'eixampla.

El fet de teixir aliances i unir intel·ligències i esforços és fonamental per a nosaltres, considerem que les respostes deuen ser col·lectives i transversals, sense perdre de vista que la unió no és la fi sinó el mitjà per augmentar els drets socials de la majoria. En aquest sentit som mestissos, la puresa pels que tenen por d'enfangar-se. La llista és àmplia però no és suficient, hem treballat amb Xítxeros amb empena, Metges del món, PSM-IV, USO, Creu Rotja, PSIB, Amnistia internacional, Col·legi oficial d'educadors socials, DASC (defensem l'acció social i comunitària), Col·legi de treballadors socials de Les Illes, entre d'altres.

El passat 15 de desembre celebrarem una jornada de reflexió per avaluar la feina feta i ajustar la brúixola per aquest 2013. De cara a aquests mesos que ja ens pesen, la nostra associació treballarà guiada per aquestes línies:

- Defensar un sistema públic de serveis socials ben finançat i orientat a l'augment de la igualtat d'oportunitats, denunciar el incompliment de la llei de Serveis Socials, oposar-nos amb el màxim d'aliances a qualsevol supressió de recursos o drets socials, argumentant l'impacte en les condicions de vida dels ciutadans afectats.

- Encara que sigui una línia ja des de l'inici i sense pensar-ho, ens hem situat al costat dels col·lectius més vulnerables, d'aquells que abans del 2007, Recordau?, Aquella festa perpètua de comptes a Suïssa, de treure pit pel sistema bancari més fiable del món, de caps de setmana a Londres, Recordau? Ho hem de tornar a dir, havia molta gent que ja patia els efectes del nostre sistema econòmic. Aquests avui són els oblidats, aquells que no importen, aquells que ni consumiran ni es manifestaran. Parlem dels immigrants que es trencaven l'esquena construint projectes megalo-maníacs, dels que feien companyia a les nostres padrines, parlem dels nins i joves amb risc d'exclusió social o dels reclusos. Avui simplement sobren. Per a nosaltres és cabdal ser-hi al seu costat, ser la seva veu, lluitar pels seus drets.

Sols no fem res, amb altres l'horitzó s'eixampla

Plantar cara al moviment de fons que està re-dissenyant el model d'intervenció a l'àmbit social, volen destruir el model sustentat en drets col·lectius i individuals i ancorar la caritat i la bona voluntat com a sistema. De la responsabilitat col·lectiva a la individual, on serà el "bon cor" d'aquells que han triomfat-els que paguen sous miserables, els que tenen les seves plusvàlues a paradisos fiscals, els que subornen polítics corruptes- la clau de volta del nou model. Però ens inventarem moltes maneres de dir no al buidatge del sector públic com a garant i impulsor dels serveis socials. Serem els convidats que ningú desitja als seus còctels, als seus torneigs de golf benèfics, als seus fi de festa solidaris després d'un esgotador dia de regates.

Estem assistint a una degradació accelerada de les condicions laboral més bàsiques dels treballadors de l'àmbit social, rebaixes de sous, augment d'hores, acomiadaments, coaccions i amenaces. Tot emparat per una reforma laboral que entrega tot el poder a les empreses per disposar dels treballadors com convinguí. El nostre sector, jove, sense sindicalització significativa, atomitzat i amb el parany de la bona voluntat, es troba deseparat davant aquesta ofensiva. Per aquesta raó aquest any serà l'any de fer recerca, en el bosc de la postmodernitat i d'anys de despolitització, de la nostra consciència de classe. Encara hi ha paraules que tenen pes.

Si, som un contratemps inesperat més, som aquells que fa un any no es reconeixien els uns als altres, som els que avui anem junts i volem créixer. **F**

construint alternatives

L'àrea d'inserció laboral d'Ateneu Alcari afectada per l'impagament del Govern.

Pilar Ponce Rigo

Directora d'Ateneu Alcari

El 2012 ha estat un any molt difícil per aquesta associació que des de 1989 treballa a Mallorca en favor de la inclusió social i laboral dels col·lectius vulnerables de la nostra societat i molt especialment el col·lectiu de dones.

L'entitat ha estat un referent durant quasi dues dècades en la capacitat i orientació laboral de processos d'inserció que han permès que moltes dones hagin pogut accedir i mantenir un lloc de feina. Treballant amb elles amb les competències necessàries per ocupar un lloc de feina, fent de mediador amb les empreses i complementant la tasca d'altres professionals d'atenció primària. Tota aquesta feina ha estat possible pel finançament a través de subvencions anuals del Servei d'Ocupació de les Illes Balears i del Fons Social Europeu.

Tenim el convenciment de què aquest model ha de canviar i que no podem tornar dècades enrere on la beneficència era el model imperant.

Des del gener de 2011 s'ha passat molta pena per poder pagar les nòmines i la seguretat social cada mes i finalment es va decidir tancar les instal·lacions i la gestió del Programa Experimental per a dones en matèria d'ocupació "APODERA'T" tres mesos abans del previst pel deute del Govern.

En el 2012 també s'ha realitzat tres cursos de cuina: dos amb el perfil d'ajudant de cuina i un de cuinera.

Tot i els bons resultats obtinguts pels temps que corren: en 9 mesos 1.331 dones han utilitzat els recursos disponibles per la recerca de feina dels locals ara tancats; amb 170 dones s'ha treballat el seu projecte professional, el 50% d'aquestes han aconseguit una feina de més de tres mesos i de tenir llistes d'espera per poder accedir a les 15 places de cada curs, hem hagut de deixar de moment en "stand by" un àrea amb la qual hi treballaven 12 persones la feina de les quals ha estat acompanyar les dones per la presa de decisions responsable.

L'entitat ha fet tot el que ha estat possible però per una entitat d'aquestes dimensions i característiques és absolutament insostenible l'actual situació d'impagament i de previsió de pagament de l'actual Govern.

No ens sembla ètic i tampoc és la nostra missió fer d'entitat financera de l'Administració Pública com tampoc ens pareix adient pagar a la Banca (la tradicional i l'ètica) uns interessos que cap administració ens retorna, en el 2011 Ateneu Alcari ha hagut de fer front a 23.000 € i en el 2012 a 29.000 € d'interessos bancaris.

Tampoc crec que aquests tipus de recursos tan necessaris per la població més vulnerable i tan afectada per la crisi hagin de dependre de la inestabilitat que suposa el fet d'haver de dependre de subvencions anuals.

Continuem el nostre camí amb moltes dificultats però amb el convenciment de què aquest model ha de canviar i que no podem tornar dècades enrere on la beneficència era el model imperant. La societat actual no dedica les polítiques, mesures i recursos adequats i suficients als col·lectius vulnerables socialment i laboralment. La formació i l'orientació laboral de persones adultes en edat laboral ha de seguir una lògica integral perquè el seu projecte pugui transitar en diversos àmbits: formació, treball, cultura, relacions, oci, participació ciutadana, etc. I de caràcter reglat on s'impliquin diferents agents públics i privats d'Ocupació, Educació, Joventut, Igualtat i Benestar Social. **F**

l'entrevista

GABRIEL BARCELÓ MILTA,

neix a Palma. Té 45 anys. Casat i amb tres fills. És Llicenciat en Dret per la Universitat de les Illes Balears. També té el màster en Direcció d'empreses. És Tècnic Superior de la Comunitat Autònoma. La seva plaça és de lletrat adscrit a la Direcció General de Salut Laboral ara en serveis especials, pel fet d'ocupar un càrrec de representació política. Des del 2006 és Secretari general del PSM. Amb una llarga trajectòria política, encapçalà a les darreres eleccions autonòmiques de maig del 2011, la llista per Mallorca, de la coalició PSM-IniciativaVerds - Entesa per Mallorca que va obtenir 36.149 vots i quatre escons.

L'AM. Quan prens consciència socialista i nacionalista?.-

B.B.- Això, bàsicament, coincideix amb la meua època d'estudiant a la Universitat. Estava molt implicat en tot el que era associacionisme dins la Universitat. En aquells moments és quan faig la descoberta. Jo havia tingut una educació catòlica i molt espanyola, "així com tocava", tretze anys a Sant Agustí (en el carrer del Socors). I, a partir del COU, que faig a l' Institut Antoni Maura, se m'obri un món totalment diferent. I, a partir de la carrera, començ a militar en el PSM. El tema del fet nacional va ser el que em va dur a militar en el PSM. A la vegada que la seva definició socialista me permetia compartir simultàniament una consciència nacionalista i d'esquerres. Escoltar persones com en Damià Pons, n'Aina Moll... i, sobre tot, el meu pare polític ha estat en Sebastià Serra. Amb ell jo vaig créixer políticament.

L'AM. Ve de família aquesta implicació política?.-

B.B.- Els meus pares no han estat mai militants polítics, però el meu pare sempre ha votat esquerres. No he tingut una família ficada en política; ni cap a un costat ni cap a l'altre. No hi ha hagut activisme polític dins la família. Dins la propera, dins la més allunyada en trobaríem qualcun del PP (com en Simón Pedro Barceló).

L'AM. Vares entrar a les Joventuts?.-

B.B.- No, jo vaig entrar directament al PSM. En aquells moments les Joventuts començaven, estaven poc estructurades, i vaig jugar les dues militàncies: vaig participar en activitats dels joves, però estava en el PSM. Això era el 1989, tenia 22 anys.

L'AM. Quina diferència hi ha entre el PSM de quan vares entrar-hi i el d'ara? Què es mantén?.-

B.B.- Jo crec que el PSM ha canviat com han canviat els temps. Probablement aquella imatge dels primers temps, d'un partit de mestres i capellans, de senalla i espartenyas, respon al que en aquell temps hi havia. També l'activisme ecologista, el PSM ha estat sempre molt a favor del territori. Jo crec que les essències no s'han perdut. El que passa és que el PSM ha canviat així com ha anat canviant la societat. A mesura que s'ha anat ampliant hi ha entrat gent diferent que ha anat aportant diverses maneres d'entendre i de veure les coses.

L'AM.- Potser els partits (i també als sindicats) s'assemblen al setrill d'oli que tenim damunt la taula. A poc a poc s'hi va creant un baix sol que necessita que l'escurin de tant en tant. Si no, fa brut i, si ho remouen ho enterboleix tot...

B.B.- Totes les històries que han anat succeint dins el partit, totes han fet aportacions. Totes les persones que hi han passat han aportat. Jo crec que no hem de renunciar a res del que ha estat. També és ver que els partits estan en un moviment continu. S'ha d'estar reinventant contínuament i reactivant, perquè si no correm el perill de quedar anquilosats, endarrerits, fora del que la societat reclama. Avui més que mai les coses fan molta via i pots quedar fora d'òrbita molt fàcilment.

L'AM.-En els partits hi ha persones actives, inquietes, indispensables. Però potser també s'hi refugien persones que s'hi aixopluguen com en un si matern, un modus vivendi, i constitueixen un llast...

B.B.- Jo crec que és indispensable la renovació dins el partit, però s'ha de fer ben feta. Això vol dir que el qui està davant ha de saber donar pas a gent nova; ha de saber preparar els líders del futur. El que no m'agrada és aquella gent que en cerca de més xereca que ells per a poder sobresortir. Hi ha personatges que ho fan. Llavors també hi ha històries humanes en els partits que s'han de tractar amb molt de respecte.

L'AM.-Anem a un altre tema: el nacionalisme; de Mallorca, de les Illes, Països Catalans?

B.B.- A mi m'agrada el que va dir en Damià Pons: La nació sentimental és l'Illa, Mallorca en el nostre cas; la nació política són les Illes Balears (l'àmbit on tu jugues i has de fer les propostes polítiques) i la nació cultural són els Països Catalans. Crec que aquesta definició d'en Damià Pons és la més encertada i segueix essent totalment vigent.

L'AM.- El projecte polític a construir és Illes?

B.B.- Amb totes les dificultats que això suposa; i de cada vegada més. En aquest camí no hem avançat, més aviat el contrari.

L'AM.-Els nacionalismes que veiem de prop no fan estimera: Pujol, Mas, Rajoy... L'esquerra és considera internacionalista...

B.B.- Jo sempre dic que la lluita nacional i social sempre han d'anar juntes. No és el mateix un nacionalisme excoent que un nacionalisme d'alliberament. El sobiranisme jo l'entenc per un costat con l'estima de la teva llengua, la teva història, amb tot el que això representa. Per l'altre el principi bàsic de la democràcia, que és el dret a decidir. S'ajunten les dues coses. Estimes allò que representa la teva nació. Estimar de veres el que és teu, t'ajuda a estimar més i respectar els pobles d'altres àmbits territorials; no es tracta d'excloure, sinó de sumar. Però llavors hi ha la part de democràcia. El dret a decidir és un exercici democràtic. Contínuament el poble ha de tenir el dret de decidir com vol el seu futur; aquesta és una qüestió bàsica de la democràcia. Negar això és anar en contra de la democràcia.

L'AM.- Encara que l'esclau elegeixi el seu amo i triï les cadenes; mentre l'amo li doni menjar i espectacle?

B.B.- Per desgràcia, a vegades és així.

L'AM.- Potser en aquest moment hi hagi molt d'això a Mallorca i al sud d'Europa?

B.B.- Jo crec que la crisi econòmica ha duit al debat democràtic. Sobretot en temes de transparència i participació. I no sols a nivell espanyol; també a nivell europeu. Estam descobrint que estam dirigits per institucions no democràtiques: es digui Banc Central Europeu, es digui Fons Monetari Internacional, es digui fins i tot Unió Europea. El vertader poder no està en el Parlament Europeu, sinó en els caps d'Estat; en concret d'Alemanya i, amb menor mesura, França són les que decideixen.

El perill està en què tota aquesta demanda de transparència i participació, si aconseguim baixar el nivell d'atur a un vint per cent, retornar a la situació de fa deu anys, la gent es torni conformar i la demanda de transparència i participació es torni quedar en grups minoritaris. Que els temes que ara estan damunt la taula passin a segon terme i no hi hagi una vertadera reforma (Llei Electoral, sistemes de participació, consultes populars, sistemes de transparència i tot el sistema de funcionament de la Unió Europea). Que segueixin remenant el cullerot els mateixos i hi hagi una connivència entre les grans corporacions i els governs per decidir sobre el futur dels ciutadans.

L'AM.- Com valoren l'experiència de la coalició PSM-Iniciativaverds-Entesa?

B.B.- Pens que ha estat molt bona, molt positiva. Veníem d'una experiència negativa, el Bloc, que va ser una unitat molt conjuntural i tacticista i on els interessos de partit arribaven a primar sobre els unitaris. Aquells que crèiem en la unitat amb una perspectiva estratègica, en la força que podia donar la unió del nacionalisme progressista i de l'ecosocialisme, els que crèiem que s'havia de fer d'una manera coordinada, enfortint el projecte, som els que ara estam impulsant aquesta coalició. I ho fem amb un projecte per Mallorca, però també per les Balears, que és capaç d'aglutinar les distintes sensibilitats. Crec que aquest és el gran èxit. A diferència del passat crec que donam les passes més a poc a poc del que voldríem, però donam les passes adequades. Estam construint un projecte molt engrescador, amb moltes possibilitats de creixement. Un projecte que a partir del sobirenisme i l'esquerra ecologista, aglutina moltes sensibilitats diferents.

L'AM.- Què creus que hi aporta Iniciativaverds? Hi ha gent que ho considera una escissió d'Esquerra Unida, d'altres la coartada verda dels nacionalistes...

B.B.- Jo crec que Iniciativaverds ha aconseguit construir un projecte dins el que seria l'ecosocialisme, com una esquerra alternativa, arrelada a Mallorca i a Balears. Per tant un projecte absolutament compatible amb el PSM. On mai tindria futur una relació estratègica amb un partit d'àmbit estatal, per entendre'ns. Aporta (encara que també ho tingués el PSM) aquest àmbit més social; més propostes cap al que seria l'esquerra alternativa. Ens aporta allò que és més necessari que mai en aquests moments; persones i propostes amb credibilitat i coherència en la defensa dels drets socials. ■■■

No és que el PSM no tingués propostes d'àmbit social i esquerranes, però dins el tauler polític nosaltres estàvem (o ens veien) situats en un altre àmbit, potser més ecologista, més cultural. Probablement aquesta coalició hi aporta aquesta nova vessant que resulta del tot necessària. I en el que tots hi hem de fer feina és en l'àrea econòmica, que és absolutament bàsica. Que no és que no la tinguem a aquesta àrea, però quan parlem de cultura, de territori, de qüestions socials ens escolten. En canvi quan parlem d'economia sembla que no tenim credibilitat; sembla com si aquest tema pertanyés als grans partits, quan això és una gran falsedat que l'experiència ha desmentit. De fet, els grans partits han fet els desastres que tots coneixem i nosaltres hem sabut gestionar amb responsabilitat les nostres àrees. Ens podem haver equivocat alguna vegada, però hem demostrat que sabem fer les coses bé, a l'àrea que ens ha correspost.

L'AM.- Hi ha motius d'esperança a l'esquerra política mentre no sàpiga formar un ample col·lectiu? La dreta ha aconseguit fer un gran acord de mínims i van tots plegats... L'esquerra no.

B.B.- Efectivament, la dreta per tal d'aconseguir el poder (és l'únic motiu) ha passat per damunt les diferències. A nivell de l'esquerra estam més diversificats. En el nostre cas, no sols es tracta d'esquerreres o dretes, també de sobirania o no; un nacionalisme d'alliberament, no com el de Madrid. Potser aquests eixos són més difícils d'encabir, però hi ha que reconèixer que aquesta dispersió afavoreix molt la dreta. De fet els esforços que fem amb la coalició van en aquest camí d'unir i ajuntar. Ara, volem unir i ajuntar coses que siguin factibles; que tinguin futur. L'acord ha d'esser prou coherent i consistent perquè no es rompi amb mil bocins com ens ha succeït en experiències passades. En aquest sentit jo m'estimo més anar a poc a poc i marcar-me objectius factibles; i no estar tots plegats sense tenir futur.

L'AM.- La coalició està oberta a més forces?

B.B.- Sí, la veritat és que en un projecte com el que nosaltres representam, fa falta encara molta gent que té un plantejament semblant. A nivell municipal, per exemple, tenim una dispersió de formacions que es mouen dins l'esquerra i dins el nacionalisme progressista molt gran. Això a nivell municipal pot donar bons resultats, però si nos ens ajuntem... Aquesta crec jo que és l'oportunitat; de fet ja estam en contacte amb moltes d'aquestes candidatures. Tampoc volem descartar a les persones que a nivell particular hi vulguin participar. La coalició oferirà, i és important,

que puguis adherir-te directament a la coalició. És importantíssim: no necessites esser militant d'un partit per a participar-hi. I, endemés, els partits estam disposats a cedir sobirania, és a dir, decisions pròpies dels partits en una assemblea on hi podrien participar tots els militants i tots els que vulguin fer part del projecte. Aquesta és la gran passa de cara a la obertura que estam disposats a donar.

L'AM.- Aquí, a Mallorca en concret, hem de parlar d'Esquerra Unida i d'Esquerra Republicana. És possible arribar a algun tipus d'acord amb aquestes dues forces?

B.B.- Són temes complicats. Precisament amb aquestes dues formacions és on va haver-hi més desacords dins el Bloc. En el cas d'Esquerra Unida jo entenc que hi ha gent molt vàlida, però són polítiques diferents perquè és un projecte estatal, molt respectable, però el nostre està a un altre nivell. Jo no descart acords en accions determinades; els acords electorals són més complicats, però els acords en accions i en estratègies no els descarto. Tant amb uns com amb els altres.

En el cas d'Esquerra Republicana, ells tenen un referent molt clar, Catalunya amb el procés sobiranista que ara han iniciat i que haurem de seguir amb atenció. En la pràctica diària pot haver-hi enteniments, però s'haurà d'anar molt en compte i amb prudència. Serà l'assemblea la que decidirà en cada moment. Amb Esquerra republicana jo crec que, així com PSM i Entesa ens hem posat d'acord, dins l'àmbit sobiranista, que també Esquerra s'hi pogués encabir. Per la seva part, Iniciativaverds també ha de fer la seva feina perquè la gent més vàlida que hi ha dins Esquerra Unida s'acosti al projecte.

L'AM.- Quan sentim els grossos (partits i sindicats) parlar de pactes tenim la sensació que parlen d'un gran decorat, però no toquen una cambra secreta de subvencions, privilegis, cursos que a tots convenen i no els posen en joc. Això fa mal als membres honrats que hi ha a tots aquests mateixos partits i a la mateixa democràcia. Una coalició que no ha entrat en aquests tripijocs pot canalitzar noves formes de participació: ong.s, nous grups que sorgeixen...

B.B.- Jo crec que si qualche cosa caracteritza els membres d'aquesta coalició és que estan implicats en molts de temes socials, econòmics, educatius, de defensa del territori... Si qualche cosa ens caracteritza és precisament aquesta implicació en tot el teixit social, per això crec que podem esser portaveus i canalitzadors de totes aquestes inquietuds. Unes movent-se en l'àmbit social i altres en l'àmbit polític; es tracta de lluitar dins els dos àmbits. El que passa és que en aquests moments hem de lluitar contra el descrèdit de la política; hi ha una decepció generalitzada i cada dia escoltes aquests comentaris. Això té un perill i és que això a la dreta no li preocupa el més mínim; els discurs de llevar polítics i substituir-los per tecnòcrates ja li va bé. Així hem vist qui posaven de ministres, o en el Banc d'Espanya, o allà on els convinguí. En canvi els partits de l'esquerra, que estaran tan malvists com aquests, podem patir molt. Per això hem de reivindicar la política autèntica, no aquests "cambalaches" de què parlàveu; que sembla que ho canviés tot per a no canviar res. Provocar canvis reals.

L'AM.- La prova de foc del nacionalisme català és que el dret d'autodeterminació es faci conjuntament a tots els Països Catalans? Proposar fer-ho per cada País ve a ser com defensar un regionalisme de segona?...

B.B.- Fixa't com tots els qui creuen en el projecte sobiranista, siguin d'Esquerra Republicana, siguin d'Iniciativa, siguin del CUP o de Convergència, és igual, tots tenen molt clar que ara ha d'esser Catalunya Principat, el subjecte estricte de la sobirania. Saben que així i tot serà complicat i d'una altra manera seria impossible. Avui per avui això està així.

L'AM.- Creus que és necessari tenir relacions amb forces nacionalistes de la resta de l'Estat; fer aliances estables o permanents?

B.B.- Sí, jo crec que és molt important. El fet que nosaltres no tinguem un referent clar a Catalunya (en el cas del PSM) constitueix una dificultat. En canvi en el País Valencià hi ha Compromís, amb el que tenim una relació molt fluida i molt estable. També n'hi ha amb Galícia i amb Euskadi, però no està gaire estructurat. Volen l'estratègia política de cada moment, però sense continuïtat.

Nosaltres apostam molt pel que suposa el grup parlamentari ALE- Verds, el Grup Parlamentari Europeu. Allà es troben els nacionalistes d'àmbit esquerrà i tot el que és el moviment verd europeu. Traslladar aquest ventall d'acord polític a l'àmbit espanyol seria molt interessant i obriria unes perspectives molt bones. Seria desitjable que fos una aliança estable i no limitar-se a moments tàctics; però això està encara poc madur.

L'AM.- Com podem fer arribar tot això al carrer, a la gent que no està ficada en els temes polítics?

B.B.- El PP és un mestre en donar missatges molt senzills, falsos, prenent fins i tot les paraules del qui sigui (sindicats, ecologia, esquerra, església, etc.) i torcent el sentit per sortir-ne amb la seva. Però en aquest moment crec que hi ha un nou mitjà en el que estan perdent la partida: és el debat de les xarxes socials. És un àmbit nou on nosaltres ens hi trobam més còmodes. Perquè, a nivell de grans mitjans, el poder econòmic intenta dominar-los i tenir-los a retxa. Però en aquesta camp queda molt per fer. Hem de saber donar missatges clars i bons d'entendre. A vegades complicam les coses i la gent passa. ■■■

L'AM.- Espanya, és un problema o és una oportunitat?

B.B.- Espanya mai ha estat un projecte entès des del punt de vista de la pluralitat. Per tant tots aquells que han defensat un projecte federal, de pluralisme que defensàs la diversitat, han anat fracassant. Perquè Espanya només s'entén des d'un punt de vista centralitzat, a la castellana per dir-ho clar: o és entesa des del punt de vista castellà, o no és Espanya.

I això ha passat a molta gent d'arreu. Per tant jo m'afegesc al llibre d'en Pere Sampol: "Espanya no té remei"; és molt complicat. Així s'entén que s'hagi optat per vies sobiranistes. Ara el PSOE parla de federalisme quan ha estat dues vegades en el poder amb majories absolutes i no ha fer res; ningú el creu. Si fos un estat amb un altra tarannà, un estat a la Suïssa (que reconegué les distintes personalitats, les distintes llengües, els distintes territoris, que arribàs a una justa solidaritat inter -territorial, sense empobrir ningú) ens hi podríem sentir còmodes. Però Espanya mai ha mostrat el desig de construir un projecte així, mai. Ni tan sols aquells que en teoria hi creien han donat una sola passa en aquest sentit.

L'AM.- Creus que el PSIB pot tenir un projecte autònom del PSOE?

B.B. No, avui per avui, ho veig impossible. Aquest espai l'ocupam nosaltres. El PSIB sempre ha estat el PSOE. En tot cas, en aquest moment el PSOE ha de fer una reflexió molt profunda sobre la seva situació i el seu grau de responsabilitat en la situació que vivim. Ha fet algunes polítiques socials avançades, de llibertats; s'han fet avanços en aquest terreny. Però la política econòmica ha estat la mateixa que podia haver fet la dreta: llevar impost als rics (successions, patrimoni, amnistia fiscal), connivència amb tots els poders, retalls als més febles. La política d'en Rajoy és continuació de la que va iniciar en Zapatero. És cert que aquest no va arribar tan lluny, però tot ha estat decebedor. No va fer avanços ni en transparència, ni en pluralitat, ni en estat federal. Tot això forma part del problema que ara té el PSOE.

L'AM.- El govern Bauzà pot canalitzar la idea de "tots contra en Bauçà", com una emergència nacional?

B.B. És evident que una emergència nacional hi és. A més dels grans i escandalosos problemes de corrupció, el president Bauzà és un perill ideològic brutal. La destrucció de tot el moviment social; les persecucions directes contra la llengua, la cultura, les classes més febles... És una dreta diferent de la que hi havia fa deu o vint anys. Amb la construcció ideològica que comença amb la FAES i n'Aznar, la dreta s'ha re-inventat i, a la vegada, s'ha radicalitzat. No sols a nivell nacional, sinó a nivell internacional (el Tea Party nordamericà), s'intenta un canvi de mentalitat. L'important és que cadascú des del seu àmbit intenti transformar la realitat. Moltes vegades es fa més camí així que intentat ajuntar el que no és possible en aquests moments. Cadascú també des del seu espai, ha d'estar disposat a treballar per intentar arribar a acords. Ha d'haver-hi una línia de construcció estratègica de proposta i una altra d'obertura tàctica al diàleg i a l'acció conjunta. El fet de trobar-se en la pràctica del dia a dia, és la millor fórmula per anar-hi parlant.

Desitgem de tot cor que aquesta coalició constitueixi una passa significativa en la millora integral de la nostra comunitat illenca. Bona sort i moltes gràcies! F

altres veus

L'opi informàtic

Carmel Bonnín Cortès

Escriptor i advocat

És una constant històrica per part dels qui tenen el poder l'intent de mantenir el poble alienat i distret mitjançant festes, esports, etc i, d'aquesta manera, aconseguir que no s'adoni del que passa ni del per què passa el que passa, és a dir, per perpetuar l' statu quo que els afavoreix, perquè res no canviï i refermar de cada dia més la seva posició social, econòmica i política privilegiades, situació de domini i de concentració de la riquesa en les seves mans.

De la Història, mestra de la vida, en podem citar alguns exemples, com ara el *panem et circenses* dels romans, i l'ús de certa manera de creure que refrendava els privilegis d'una minoria -reis i nobles- i la pobresa i explotació del poble, tot afirmant que l'autoritat i el poder que gaudien derivaven directament de Déu.

Potser que hi hagi algú que pensi que tot això és aigua passada i que avui no hi ha perill de nous opis alienadors. Al meu parer, el risc és sempre present i pot covar onsevulla. Pot ser, aquest, el cas de les tecnologies de la intercomunicació?

En efecte, pens que una de les característiques cabdals del món d'avui en dia és la irrupció en el mercat global i d'eines telemàtiques i informàtiques i la seva acceptació multitudinària. Amb poc temps s'ha universalitzat l'ús de videojocs, de mòbils, d'ordinadors, dels Iphone i, ara, dels Ipads amb el resultat de què no hi ha casa sense ordinador i connexió a Internet, ni persona sense mòbil, ni usuari jove de les noves tecnologies que no es passi cada dia durant hores penjat d'algun d'aquests estris.

Des del meu punt de vista i sense negar els aspectes positius que la tecnologia de la comunicació ens ha aportat, rau en ella el risc d'un nou opi per al poble, sobretot jove, que es passa hores al carrer, a casa, al centre educatiu *whatsappejant*, xatejant, entrant a Youtube o participant a Facebook. Com que tot el dia hi estan penjats, pensen que es comuniquen, però, si atenem els continguts dels missatges acostumen a ser d'ua banalitat esfereïdora.

De fet, molts joves consumeixen el temps engreixant els currículums, per si de cas els obre la porta a un treball, i en un tecliej permanent.

Concentrats en l'Iphone, no estan amb els qui físicament tenen al costat. A casa, amb els amics, és igual: no deixen de manipular l'Iphone. És un excés de comunicació, una interrelació compulsiva que no els permet ni temps ni oportunitat per reflexionar sobre els missatges que sí són d'importància, ni per a una lectura assossegada, ni per conrear els valors que fins fa poc han conformat la nostra cultura. Nosaltres hem estat hereus de la cultura grega, mare de l' humanisme i dels valors que sempre hem volgut promoure. Sembla que això s'ha acabat. Les generacions joves ni coneixen Grècia ni el que significà per al pensament d'Occident. Són filles d'una altra cultura, tècnica, no contrària, però si allunyada de l' Humanisme, potser sense una base cultural sòlida.

D'altra banda, és veritat que en la xarxa es denuncien moltes injustícies i es convoquen manifestacions reivindicatives, però el malestar general de molts ciutadans i ciutadanes no s'arriba a concretar en res decisiu o, al menys revulsiu, perquè l'inconformisme o els inconformistes no s'organitzen ni se comprometen amb el canvi de la tan trista

realitat present. Pensen comunicar-se i estar ben informats, però, a la llarga, són esclaus de les màquines. No els resta temps per quasi res més.

Un segon resultat d'aquest panorama és el d'una societat fàcilment manipulable. N'hi ha prou en difondre segons quines notícies per la xarxa. En un context semblant és legítim pensar que, potser sense voler a l'inici, els poderosos del món capitalista es troben amb el regal d'un nou mitjà per mantenir entretinguda la gent, un mitjà molt més sofisticat, però terriblement eficaç. La qüestió resta oberta.

Abans d'acabar, dues precisions. Sempre he pensat que no es pot generalitzar i me n'adon que és el que he fet en l'article precedent. Disculpau i posau-hi tots els matisos que trobeu adients. L'altra, que no cal dir que el fenomen de les noves tecnologies pot tenir moltes més lectures, més optimistes, que la que he proposat, però, si ens atenem als fets, ningú no pot negar que l'altra mirada que sols he volgut suggerir, no sigui tan legítima com inquietant. **F**

altres veus

Les propostes i els discursos d'esquerres, en temps de desafecció.

Antoni Noguera

Regidor de MÉS a l'Ajuntament de Palma

Vivim moments d'intensa desafecció de la ciutadania cap a la política institucional. La crisi econòmica i la crisi del sistema institucional, l'esfondrament de les perspectives de futur i dels projectes de vida de milions de persones arreu dels països democràtics "avançats" i la falta d'espais de participació ciutadana han exacerbant la percepció que el sistema actual no funciona i que els polítics tradicionals no són capaços d'oferir alternatives. La gent, tanmateix, les cerca, i vol contribuir a crear-les. En aquestes condicions, cal que les propostes i els discursos de les esquerres siguin fruit de processos que tinguin en compte les següents premisses:

La seva elaboració ha de partir del carrer, de la gent i de la societat civil, i després s'han de traslladar a les institucions. Les reivindicacions ciutadanes i els espais de participació i debat de cada vegada són més presents, cada vegada més gent es fa visible en els espais públics per dir la seva. L'esquerra hem de ser-hi, participar-hi i traduir aquests moviments en propostes a les institucions. Aquelles propostes que neixen i moren a les institucions, sense la socialització ciutadana, són menys útils i efectives que el paper mullat. La credibilitat i la legitimitat dels processos que comencen per la base ciutadana i participats són l'única manera de combatre el mantra de la dreta que resa que 'tots són iguals'.

Cal abandonar la prudència i incorporar tones d'ambició. En aquests moments de grans dificultats socials, la capacitat transformadora ha de ser inherent al discurs de l'esquerra, no valen actituds que s'alineen amb els partits del règim polític. És necessiten receptes que ajudin a millorar els projectes de vida dels ciutadans, no accions que alimentin més un sistema que beneficia a uns pocs i perjudica a la gran majoria. S'ha de ser valent per transformar, no hi ha més camí.

És necessari convertir el tercer espai en alternativa. Acomodar-se en una posició de tranquil·litat institucional és negatiu i perjudicial. El tercer espai ha d'evolucionar en proposta de majoria social. Cal ser molt contundents amb la denúncia, però quasi és més important la part propositiva alternativa. La ciutadania traspua un gran cansament polític provocat per allò de 'i tu més' dels partits. És prioritari construir alternatives i crear canals de difusió per poder fer que existeixen alternatives viables i diferents.

La nostra filosofia política ha de connectar el binomi "participació ciutadana" i fer-lo vinculant. No podem alienar més la participació ciutadana, s'ha d'apoderar la gent i imbricar-la en qualsevol procés polític de l'esquerra. Com? Amb la celebració de consultes populars, l'elaboració de pressupostos participatius, l'impuls de fòrums ciutadans, l'agenda local21...

Aquestes condicions són, segons la meua opinió, allò que definirà la diferència entre *l'establishment* i l'alternativa, entre avançar o retrocedir, entre estar al costat de la gent que no vol renunciar a tenir un futur digne o salvar els privilegis de les classes dirigents del sistema neoliberal **F**

Les últimes dècades a Itàlia i les pròximes eleccions polítiques (1)

Marcello Belotti

Coordinador SEL - España i candidat a la circumscripció europea.

www.marcellobelotti.eu | www.selspagna.eu

Per descriure la situació de la política italiana, així com les esperances i riscos avui presents a la república transalpina, cal referir concisament al que ha passat durant les últimes dècades.

Els anys vuitanta van ser una època de crisi i de profunda transformació en el paisatge de l'esquerra italiana. **El Partit Comunista Italià**, el partit comunista més gran, més complex, més democràtic i més autònom de Moscou a l'Europa occidental, va ser sotmès a una profunda revisió després de la caiguda del Mur de Berlín. El 1991, una minoria interna es va oposar a aquesta transformació donant origen, al costat de petits grups ja existents, a la formació d'esquerres Rifondazione Comunista.

Mentre, a la dècada dels '90, el Partit Socialista Italià, sota el lideratge de Bettino Craxi, marginà als seus components més seriosos, va deixar de banda una visió d'esquerra i llibertària i es va comprometre sistemàticament amb la Democràcia Cristiana, marcant el començament d'una nova fase d'exhibició del luxe i del mal gust. Craxi va ser un dels que van facilitar la formació de lleis específiques per afavorir el monopoli de la televisió de Berlusconi, el que tindria una pèssima influència en el futur esdevenir d'Itàlia.

A més, en els anys vuitanta, va començar a formar-se la Lega Nord, un moviment d'extrema dreta, racista, en un primer moment contra els italians del Sud i després cap als estrangers procedents d'altres continents.

En els anys noranta, amb 'Mans Netes', resultat de les investigacions judicials, la rebel·lió dels ciutadans contra la corrupció va escombrar als dos partits que havien exercit el poder durant les anteriors dècades - afectant en gran manera la Democrazia Cristiana i el Partit Socialista Italià - i, sobre les ruïnes de la Primera República (va prendre aquest nom l'estat italià que havia sortit després de la guerra i per la Constitució italiana de 1948).

Berlusconi, les seves empreses estaven en crisi econòmica, i la Lega, amb les seves consignes racistes i falsament moralitzadors varen botar al camp polític i varen promoure's com a candidats per dirigir el país com a representants de forces suposadament renovadores.

És impossible seguir a l'espai d'un article les convulsions de la vida política italiana en les dues últimes dècades. Només cal dir que en els 17 anys transcorreguts des del primer pas a l'escenari polític de Berlusconi (1994) i, el 2012, quan es va establir del Govern de Monti, Berlusconi va liderar quatre governs en aliança amb les forces de tradició feixista i de catolicisme de dreta, especialment durant l'últim Govern, governant estretament amb la racista Lega.

Entre els 4 governs de Berlusconi es van inserir dos períodes, l'últim molt curt, de governs de centre-esquerra, la força motriu era - i és - el Partit Democràtic en el qual s'havien refugiat les forces del Partit Comunista Italià / Esquerra Democràtica, els més demòcrates i d'esquerra dels vells "democristiani" i persones d'altres forces menors, inclòs del Partit Socialista; naturalment es van anar unint a aquest partit moltes persones sense experiència política prèvia. Les aliances en els diferents governs, fruit d'una política fragmentada que és difícil d'entendre per als observadors no italians, eren molt variades.

En qualsevol cas, l'únic antagonista que va aconseguir vèncer Berlusconi dues vegades en aquests disset anys va ser Romano Prodi, un catòlic liberal economista d'indubtable capacitat que, tot i alguns errors greus, va governar amb importants resultats positius (entrada d'Itàlia a Europa de l'euro, importants reformes de l'escola i de la universitat, - encara que van quedar incomplertes...). L'últim govern de Prodi es va basar en una coalició molt trontollant de partits que incloïa des d'alguns catòlics de dreta fins a l'esquerra de Rifondazione Comunista, va caure en menys d'un any a causa de l'acció conjunta d'un ex demòcrata cristià, Mastella (va sortir del govern per venjar-se d'una investigació judicial sobre ell mateix i la seva dona), i Rifondazione Comunista, que va votar en contra del refinançament de la missió a l'Afganistan. ■■■

1. Trobareu la versió en castellà a la web de l'Ateneu (Click aquí)

Després de la dramàtica caiguda del segon govern de Prodi al principi del 2008, va arribar el quart govern de Berlusconi, sortint victoriós en les urnes, amb una àmplia majoria i per una llei electoral tramposa (coneguda pel nom de porcellum) que havien posat en marxa el 2005 el partit Berlusconi i la Lega Nord.

En aquesta última legislatura Berlusconi ha actuat de manera desvergonçada, sense establir límits a la decència i suposant una seriosa amenaça per a les institucions democràtiques. Llei *ad personam* promulgades descaradament per protegir el seu propi patrimoni i la seva persona de la justícia, una brutal negació dels drets civils, corrupció sense límits, nomenament de ministres incapaços, que estaven lligats a ell per motivacions inconfessables, però que tothom coneixia, ... Totes les institucions italianes estaven a la vora de l'abisme, els projectes d'obres públiques estaven inflats per tal de promoure els interessos privats i mafiosos, la degradació de la vida urbana havia assolit un nivell increïble, estava posada en marxa la destrucció de les escoles públiques italianes, que també comptaven amb una tradició secular positiva, la política exterior estava basada en relacions personals del premier italià amb els personatges més decadents del panorama internacional (Gaddafi, Putin ...). Podria seguir i seguir ...

A partir d'un conflicte dins de Rifondazione Comunista, després de la caiguda del segon govern de Prodi, un grup d'aquesta formació més altres externs d'esquerra, ecologistes i anti-màfia, el 2009 van formar el Moviment "*Sinistra Ecologia Libertà*".

La seva intenció era i segueix sent la construcció d'una força majoritària d'esquerra, rebutjant tant l'enfonsament continu front les pretensions d'un centre-dreta prepotent i d'un arrogant Vaticà, com el paper del testimoni pur, de la fidelitat abstracta i no crítica als valors del passat i de reclamació d'una puresa ideològica que era aïllament de la societat real.

La coalició en la qual es basava Berlusconi, només en els últims anys ha perdut importants peces, emergint de forma gradual alguns escàndols públics en les actuacions i, sobretot, en la vida personal del corrupte primer ministre.

L'Església Catòlica sempre va tenir una especial indulgència cap a Berlusconi, que aquest recompensava amb una política retrògrada contra els drets civils, amb el finançament de les escoles catòliques i les exempcions d'impostos sobre les seves activitats lucratives: però, els escàndols sexuals han forçat a la Església Catòlica a posicionar críticament contra el premier, encara que de manera sempre ambigua i prudent.

Proporcionaré algunes pinzellades sobre les conseqüències del règim berlusconian, basant-me en unes dades d'un informe sobre la corrupció mundial, en relació a tres països europeus. La posició és la que el país ocupa en honestedat, començant pels més nets (Finlàndia), els punts són els referents a la transparència:

Finlàndia

Posició: 1

Puntuació: 90

Espanya

Posició: 30

Puntuació: 65

Itàlia

Posició: 72

Puntuació: 42

A més, proposo el següent passatge del llibre de l'escriptor i periodista català Joan Queralt, *La Gomorra Catalana*, Angle Editorial: "En el seu llibre, Soldi rubati, publicat el juny del 2011, la periodista i escriptora italiana Nunzia Penelope, experta en matèria d'economia il·legal, posa sota els raigs X el cost total de la corrupció, del crim, de l'evasió fiscal i dels delictes financers a Itàlia.

Aquesta xifra està situada dalt dels 400.000 milions d'euros cada any i es pot dividir en els següents capítols: 180.000 milions poden ser atribuïts a l'evasió fiscal i la corrupció, 150.000 milions són robats i amagats a la comunitat mitjançant el blanqueig dels diners bruts i altres actuacions criminals, 135.000 milions són els guanys de la delinqüència organitzada (Cosa Nostra, 'Ndrangheta i Camorra considerades junta-ment), i 18.000 milions són els danys provocats per la producció legal pels productes falsificats. ■■■

L'autora del llibre *Soldi rubati* diu a més que el crac financer es va menjar 50.000 milions d'estalvi, que l'economia legal italiana amaga cada any a la xarxa de paradisos fiscals, bancs misteriosos i societats extraterritorials, l'11 per cent de la riquesa nacional, que els accidents laborals costen 43 mil milions d'euros cada any i que el Banc d'Itàlia estima que la simple presència del crim organitzat en una zona es menja entre 15 i 20 per cent de riquesa local"

Ministres incompetents i gairebé analfabets i retallades que exclouen fins i tot als professors de religió catòlica han devastat l'escola pública.

El medi ambient ha estat arruïnat per una sèrie d'amnisties a la construcció i pel desinterès de les autoritats públiques en quant impactes ambientals de les activitats productives es refereix, els desastres naturals (terratrèmols) han estat sovint font d'ingressos per a companyies deshonestes.

El racisme, les expulsions il·legals dels que han arribat a Itàlia, la violència institucional contra el dissentiment polític (entre d'altres, recordem el 2001 la brutal repressió dels manifestants del *Genoa Social Forum*) i l'hostilitat sovint armada contra les minories han assolit nivells molt preocupants.

La degradació també ha afectat la vida de les persones, amb un augment de la delinqüència i dels delictes de gènere i familiars. I així podríem seguir i seguir.

Finalment, el novembre de 2012, Berlusconi, després d'haver perdut la majoria al Parlament arran dels continus escàndols, es va veure obligat a dimitir, tot i mostrar disposat a resistir.

El Partit Democràtic tenia, segons les enquestes, un alt consens, però molts estaven preocupats per la perspectiva de la gestió arrogant i desenfrenada de les eleccions per part del govern de Berlusconi que, encara que havia dimitit, podria administrar el país durant uns mesos, i havia mostrat cada dia les seves intencions subversives cap a les institucions democràtiques. D'altra banda, Itàlia es trobava a la vora del *default*.

El president de la República Giorgio Napolitano va nomenar senador vitalici Mario Monti, un economista liberal que havia treballat a Europa per encàrrec de Prodi, a més de ser el representant de bancs poderosos, i li va demanar que, després de la dimissió de Berlusconi, formàs una nou govern d'emergència. Berlusconi finalment va dimitir i Monti va formar un govern amb les forces del PDL (partit de Berlusconi), del PD (principal partit d'oposició) i els partits de centre. Es van quedar fora la Lega i parts de l'esquerra, sense representació parlamentària.

El *default* es va evitar, però la gestió de Monti va ser més enllà de les seves promeses institucionals, i va donar pas a una política de dreta i conservadorament catòlica, segurament amb un rostre molt més net que el del seu predecessor Berlusconi: una política que perfectament podria anomenar "democristiana", sens dubte relacionada per l'enèsima vegada amb el Vaticà i amb els interessos de les classes dominants. Monti, en imatge, que segurament no és una cosa insignificant per als que han viscut de prop el règim berlusconianà, i en la seva moral i estil personal, s'ha distanciat molt de Berlusconi i, finalment, ha entrat a l'arena política presentant-se per a la pròximes eleccions com a líder d'un partit moderat d'inspiració democristiana i europea, aglutinant les forces del centre. Això va donar lloc a una força política que no inclou, almenys en l'actualitat, lladres i condemnats per la justícia; ha portat a terme una política conservadora, però no lleis clarament ad personam com va fer el primer ministre del govern precedent. ■■■

El Partit Democràtic, tant per aquests canvis en la seguretat política, com, i sobretot, per la pressió de Sinistra Ecologia Libertà, després de moltíssim anys, ha desplaçat finalment el seu centre de gravetat: el programa del Partit Democràtic i de SEL ara es centra en el treball, en la conversió de l'ocupació precària en ocupació estable, en la defensa dels febles i de l'estat de benestar, en el refinançament de la formació i en un gran pla de reforma de l'escola i de la universitat, després de les tempestes que han passat les institucions educatives; en inversions no necessàriament destinades a grans projectes, com el pont surrealista sobre l'estret de Messina, sinó en la consolidació del territori, desgastat per l'excés dement de construccions i altres formes d'explotació irracional; en l'economia verda i en la defensa del patrimoni cultural i artístic, que està caient a trossos; en el reconeixement dels drets civils i una plena afirmació d'un estat no-confessional; en l'elecció d'estar a Europa i alhora canviar Europa.

Es tracta d'una elecció d'esquerra, de llibertat i de tutela del medi ambient. SEL es compromet també a l'aliança amb el major partit de l'esquerra reformista, mantenint al mateix temps una posició ferma i radical. No vol ser una minoria i simplement donar testimoni, així com tampoc sotmetre a un compromís continu amb les forces de la dreta moderada i el Vaticà. S'oposa a la convicció, antiga i molt arrelada, que Itàlia té des de fa dos mil anys el Vaticà en el seu centre, i que per tant hagi necessàriament de comprometre's amb forces polítiques que actuen com a intermediaris entre aquest centre i l'Estat italià.

Les pròximes eleccions a Itàlia seran particularment complexes: a la dreta, a més de Monti i dels seus moderats, trobem de nou a Berlusconi, que encapçala una coalició amb la seva PDL i algunes formacions clarament extremistes, feixistes, racistes, subversives, per res moderats: un "lepenisme" italià, encara més extrem que és el partit de Le Pen a França.

Berlusconi, com tothom sap, no té l'esperança de guanyar, però intenta, a través de jocs institucionals, aconseguir l'amnistia pels delictes que se li imputen (ell ja ha estat condemnat en el primer judici a 4 anys de detenció).

Hi ha a més una llista populista, encapçalada pel còmic Grillo, que ha basat la seva campanya principalment en la antipolítica i en l'ofensa a tots els altres, i, finalment, una candidatura que repeteix un cop més la fórmula concentracionària de petits grups d'extrema esquerra, amb varietat d'ideologies i posicions.

S'espera que la coalició de centre-esquerra, (o millor, d'esquerra reformista radical SEL + PD) pugui guanyar per governar amb saviesa i determinació, reconstruint un país que en les últimes dècades ha caigut a la ruïna i la barbàrie. SEL, amb el seu líder [Nichi Vendola](#), pot presumir d'una experiència molt positiva en les administracions de Milà, Cagliari, Gènova i de la Regió de la [Puglia](#) (el taló de la bota), l'única gran zona d'Itàlia on la desocupació ha disminuït i s'ha reforçat l'estat del benestar. **F**

MARCELLO BELOTTI

Candidato alla Camera circoscrizione Europa

Reflexió: víctimes del terrorisme estaran al dia de les seves causes judicials

Salvador Colomé i Costa

Membre d'IniciativaVerds a Santa Margalida

El 19 de novembre passat, el Ministre de Justícia, el secretari general de Modernització i Relacions amb l'Administració de Justícia, el president de l'Audiència Nacional, el president de la Sala del Penal de l'Audiència Nacional i el fiscal en cap de l'Audiència Nacional van presentar als representants de les associacions de víctimes del terrorisme una aplicació informàtica desenvolupada pel Ministeri de Justícia amb la qual es podran conèixer l'estat dels procediments judicials en els que s'investiguen els seus casos.

Aquesta aplicació no es limitarà a la tramitació del procediment mentre dura la instrucció del cas i es celebra el judici, sinó que també es farà extensiva a la fase d'execució de la condemna i amb la informació sobre l'acompliment de les penes imposades.

El Ministre va fer esment que aquesta aplicació informàtica estava en consonància amb el desenvolupament de l'Estatut de la Víctima de Delicte que el Ministeri de Justícia està redactant i que va passar un informe al Consell de Ministres el passat 11 d'octubre, per al seu coneixement i amb la Llei 29/2011 de 22 de setembre de Reconeixement i Protecció Integral a les Víctimes del Terrorisme.

Reflexió:

Una vegada més, des del Govern del PP, en aquest cas el Ministre de Justícia Alberto Ruiz Gallardón, està afavorint un sector que li és més afí com és el cas de les associacions de víctimes del terrorisme i deixa al marge altres tipus de col·lectius com poden ser les víctimes d'agressions sexuals, les víctimes de violència sobre la dona, etc.

Efectivament. En l'informe que el ministre Ruiz Gallardón va presentar al Consell de Ministres de l'11 d'octubre passat deia textualment:

“El Estatuto (es refereix a l'Estatuto de la Víctima de Delito) prevé un régimen asistencial y jurídico que dota de mayor protección a las víctimas especialmente vulnerables: menores, personas con discapacidad, víctimas de delitos sexuales, de trata de seres humanos, de terrorismo, de violencia sobre la mujer y de grandes siniestros con víctimas múltiples.”

Per aquest ministeri, les víctimes de delictes es divideixen en dos tipus: les víctimes del terrorisme i les víctimes d'altres delictes.

Ha passat un any de la publicació de la Llei 29/2011 de Reconeixement i Protecció Integral a les Víctimes del Terrorisme i ja s'està desenvolupant amb la presentació d'aquesta aplicació informàtica i resulta que existeix la Llei 35/1995 de l'11 de desembre de 1995 d'Ajut i Assistència a les Víctimes de Delictes Violents i Contra la Llibertat Sexual i fins avui no s'ha desenvolupat cap aplicació informàtica.

Què li costaria al Ministeri de Justícia incloure dintre d'aquesta aplicació a totes les víctimes de delictes violents?

El què li manca a aquest ministre és la sensibilitat que la justícia ha de ser igual per a tothom i també en l'àmbit de víctimes de delictes violents. **F**

Rosselló-Pòrcel: poeta, activista i observador del seu temps

Miquel Àngel Llauger

enguany commemoram el centenari del naixement de Bartomeu Rosselló-Pòrcel (1913-1938). Una comissió formada per l'Obra Cultural Balear, la Universitat de les Illes Balears i l'Institut d'Estudis Catalans el recordarà amb iniciatives diverses: de les institucions, no n'esperem res. Rosselló-Pòrcel va tenir temps, amb menys de vint-i-cinc anys de vida, de deixar-nos un grapat de poemes memorables i la promesa malmesa d'una veu poètica de primer ordre. Home de moltes lectures, va ser estudiós i traductor. Potser associam menys la seva figura a la de l'activista que també va ser. Convé que el recordem, i aquest article, sense descobrir res de nou, tractarà de fer-ne quatre pinzellades.

Des de molt jove s'integra en un moviment estudiantil que era un dels focus de resistència a la dictadura de Primo de Rivera. Aquesta frase d'un article seu sobre la "Asociación de Estudiantes Revolucionarios" és ben il·lustrativa del seu abrandament com a activista estudiantil: "La A.E.R. debe tener, sobre todo, una misión: gritar, gritar, gritar contra la vaciedad de estas apagadas facultades". El novembre de 1931, amb divuit anys, va participar al Congrés Extraordinari de la Unió Federal d'Estudiants Hispànics (FUE), representant la delegació catalana. De com havia viscut la proclamació de la República, n'és testimoni aquest fragment d'una carta escrita des de Barcelona a Gabriel Fuster "Gafim": "Quin entusiasme! És gros. D'aquí se senten els crits. La rambla! la rambla!"

El 1933 participa en un creuer per la Mediterrània, juntament amb joves intel·lectuals de tota Espanya. Veu un escenari convuls, i les notes i cartes de viatge mostren un observador compromès i perspicaç, que va percebre tant el clima d'antisemitisme de l'Europa prèvia al nazisme com l'amenaça d'un sionisme que plantejés les seves aspiracions en termes excloents: <<Fem constar l'antisemitisme dominant a Turquia i a Grècia. Les bregues entre alarbs i jueus a Palestina. Les dissensions internes de la família hebrea i les lluites polítiques a Tel Aviv entre els partits nombrosos i enemics. Existeixen fins feixistes jueus partidaris de l'Estat de Palestina exclusiu per a la raça>>.

El mateix any 1933 escriu un article sobre el setè centenari del naixement de Ramon Llull, que veu com una ocasió perduda de refermar i celebrar la unitat de llengua i cultura entre les terres de parla catalana: "La conclusió és única i desoladora: no existeix el centenari lul·lià perquè no hi ha designi de celebrar-lo, ni força, ni possibilitat. I el fet és deplorable per simbòlic. La Renaixença –feta excepció de la Catalunya pròpia– fou una riada escoladissa. I creients en un cap i casal i en una ordenació de les nostres valors, com podem interpretar el moment actual? Contemplem –franc tiradors d'unes mortes gelosies– com passen les hores sense pena ni glòria..." Aquesta unitat entre les Illes i Catalunya va ser sempre una de les grans preocupacions d'un Rosselló-Pòrcel que es feia dir un "català de Mallorca".

El 1935, un any després de la Revolució d'Astúries i dels Fets d'Octubre, una carta al seu mestre Gabriel Alomar explica bé el seu posicionament: "Poc puc dir-li d'aquest clima polític. Tenc encara contactes ben reduïts. Som, però, molt optimista. Això pot tardar més o menys (mai, molt de temps) però quan arribi serà tan fort que no hi haurà manera de tornar enrere. La batalla és cada dia més clara entre els dos extrems i nosaltres som molt més. Hem de guanyar per força".

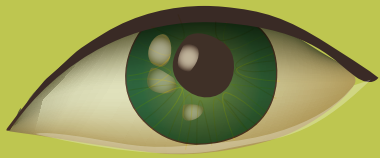
Amb l'esclat de la guerra, es va presentar com a voluntari a l'exèrcit popular. A causa de la seva salut precària, és destinat als serveis auxiliars. Va treballar amb entusiasme com a tipògraf a la impremta de la Residència d'Estudiants, editant butlletins de premsa sobre la guerra. No va tenir gaire temps de fer-ho: el gener de 1938 la malaltia se'l va endur. **F**

Informació extreta de:

Xavier Abraham i Pere Rosselló Bover. *Bartomeu Rosselló-Pòrcel: a la llum*. Ajuntament de Palma, 1999.

Rosa Delor. La mort com a intercanvi simbòlic. *Bartomeu Rosselló-Pòrcel i Salvador Espriu: diàleg intertextual (1934-1984)*. Barcelona, Abadia de Montserrat, 1993.

Josep Massot i Muntaner. *Els escriptors i la guerra civil a les Illes Balears*. Barcelona, Abadia de Montserrat, 1990.

l'altra mirada

Número 14 - febrer 2013

#AraSomMés

Edita Ateneu Pere Mascaró

www.ateneuperemascaro.org
ateneu.peremascaro@gmail.com

Vols rebre la revista?

Clica aquí i inscriu-te a L'Altra Mirada